S BLAŽENOM MAJKOM TEREZIJOM U MOLITVI

• MOLITVENIK 2 •

(Priredio don Frok Zefi)

Knjižnica

U PRAVI TRENUTAK
612

S Blaženom Majkom Terezijom u molitvi
Molitvenik 1

Uređuje i odgovara:
Ivan Zirdum

Priredio:
Don Frok Zefi

Lektura i korektura:
???????

Izdavač
Karitativni fond UPT
»NE ŽIVI ČOVJEK SAMO O KRUHU«
ĐAKOVO

Tiskanje molitvenika novčano potpomogao
Prebendarski zbor prvostolne crkve zagrebačke

ISBN 978-953-??????

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu Gradske i sveučilišne knjižnice Osijek pod brojem ??????

Izdaje se odobrenjem Nadbiskupskog ordinarijata u Đakovu od 8. srpnja 2014., broj 1123/2014. god.

Tisak:
GrafoArt – Đakovo

S Blaženom Majkom Terezijom u molitvi

Priredio don Frok Zefi

MOLITVENIK 2

ĐAKOVO, 2015.

UVOD

U čemu je tajna ove krhke žene pogrbljenih leđa i pokrpana sarija, koja je praznih ruku, ali puna pouzdanja u Boga diljem svijeta izgradila čitav imperij ljubavi prema bližnjemu i do smrti ostala vjerna svome pozivu? Kao učenica prvoga sata dosljedno je slijedila Isusov zahtjev: *ljubi svoga bližnjega kao sebe samoga!*

Bez velikih riječi, ali preplavljena ljubavlju čovjeku prihvaćala se poslova koje su drugi zaobilazili: tražila je izgubljene, otkrivala je zapostavljene, dodirivala je »nedodirljive« i vraćala im njihovo dostojanstvo. Ljudi svih rasa i religija, vlastodršci, poglavice, predsjednici i radnici, visoko društvo i jednostavni ljudi shvaćaju poruke ove »svetice«, sada blaženice. Brazilski biskup Dom Helder Camara jednom reče: Jedan kršćanin može zadiviti čitav svijet. Takva kršćanka bijaše Majka Terezija, ali je govorila:

> *»Ja sam ništica. O meni se nema što pisati. Ni o Isusovu se životu nije pisalo za njegova života. Ja sam samo oruđe u Božjim rukama. Zato nemojte govoriti o meni, nego o djelu na koje me Gospodin pozvao«.*

Molitveniku se mora objasniti autorstvo. Pripisivanje sadržaja Majci Tereziji potpuno je točno: sadržaj od početka do kraja potječe od nje. Mi, smo molitveniku dali samo oblik u kojemu se sada pojavljuje. Za ovaj molitvenik, za ovu knjigu osim sposobnosti, koju je Majka Terezija nesumnjivo imala, potrebna je bila i naša hrabrost, jer smatramo, ona je jednostavno sposobna i kadra bila nas nešto poučiti i naučiti moliti. Zato neka i ovaj molitvenik br. 2 bude naša zahvala njoj kao autorici.

Prebogat materijal, od kojega su pisci ovih redaka napisali molitve, meditacije, razmatranje, potječe od blažene Majke Terezije od njene ponizne želje da služi. Na svojim hodočasničkim putovanjima ljubavi u stotine zemalja svih kontinenata Majka Terezija je vidjela tisuće – milijune – ljudi koji su čeznuli za njezinom porukom i molitvom. Njima je velikodušno služila i otvorila im svoje srce, koje je bilo prepuno ljubavi prema Isusu za siromahe.

»Jučer je prošlo, kaže Majka Terezija. Sutra još nije tu. Imamo dakle, samo ovaj jedan dan da širimo Božju ljubav«:

Neprestano je govorila i živjela tu poruku. Neki su od tih poruka »priredili« knjige, kao npr; José Luis Gonzáles – Balado, S. L. Apenes, Adelheid Zelleke, Sean-Patrick Lovett i.... drugi, a mi priredili smo ovaj molitvenik, kojeg dragi čitatelju sada imaš u rukama. Neka ovaj molitvenik 2 bude zahvala i svima onima koji su pisali i objavili molitve, meditacije, misli Majke Terezije. Želimo se s njom sjediniti u molitvi, jer ona za nas moli:

»Moja molitva za vas sastoji se u tome da rastete u svetosti po ljubavi jedni prema drugima – jer gdje je ljubav, ondje je mir...a gdje je mir, tu je i radost. Sačuvajte u svome srcu radost ljubavi i podijelite ovu radost sa svima koje susrećete... Bog Vas blagoslovio.«

O sebi kaže: »Albanka sam po krvi, Indijka po državljanstvu. Što se tiče moje vjere, katolička sam časna sestra. Prema zvanju pripadam svijetu. No, što se tiče moga srca, cijela pripadam Srcu Isusovu«

Molitva Presvetom Srcu Isusovu

Presveto Srce Isusovo, ponizno padamo pred
Tobom na koljena obnavljajući Ti svoju posvetu.
Obećavamo da ćemo sve većom ljubavlju i vjernošću
činiti zadovoljštinu za sve uvrjede
koje Ti se neprestano nanose.

Čvrsto odlučujemo:
što se više preziru otajstva vjere,
to ćemo nepokolebljivije vjerovati u Tebe,
o Presveto Srce Isusovo.

Što više bezbožnost hoće uništiti
našu nadu u besmrtnost,
to ćemo se jače pouzdati u Tvoje Srce,
jedina Nado smrtnika.

Što se više srdaca zatvori
pred Tvojom božanskom milosti,
to ćemo Te žarće ljubiti,
neizmjerne ljubavi vrijedno Isusovo Srce.

Što se više sumnja u Tvoje božanstvo,
to ćemo se poniznije klanjati Tebi,
Božansko Srce Isusovo.

Što se tvoje svete zapovijedi više zaboravljaju i krše,
to ćemo Te vjernije slijediti,
Presveto Srce Isusovo.

Što se više oskvrnjuju Tvoji sakramenti,
to ćemo ih revnije primati
s ljubavlju i strahopoštovanjem,
najdarežljivije Isusovo Srce.

Što se više zaboravljaju klanjanja dostojne krjeposti,
to ćemo više oko njih revnovati,
o Srce, uzore svih **krjeposti.**

Što više Napasnik želi upropastiti duše,
to ćemo više gorjeti od želje da ih spasimo,
o Isusovo Srce, spasenje duša.

Što se više zbog oholosti i putenosti
pogrđuju odricanje i ljubav prema služenju,
to ćemo radosnije svladavati sebe, o Isusovo Srce.

O Presveto Srce, daj nam svojom milošću snagu i jakost
biti Tvojim apostolima usred svijeta,
a Ti nam u blaženoj vječnosti podaj krunu života. Amen.

JEDNODNEVNA RAZMATRANJA, MOLITVE I MEDITACIJE S BLAŽENOM MAJKOM TEREZIJOM

Jutarnje molitve

O, Bože, vjerujemo da si ovdje,
klanjamo Ti se i ljubimo Te
svim srcem i svom dušom.
Ti si nas stvorio,
i otkupio smrću svoga Sina
i posvetio milošću Tvoga Svetog Duha.
Ti si nas milostivo zaštitio.
Prinosimo Ti našu poniznu zahvalnost
za ovu i sve druge milosti
koje si izlio na nas.
Prikazujemo Ti sve naše misli,
riječi i djela
i molimo Te,
budi milostivo uz nas
da Te danas ne uvrijedimo,
nego u svemu izvršimo Tvoju volju.
Vi anđeli i sveti, molite za nas.
Sveta Majko Božja, daj nam svoj blagoslov.

O Isuse, po bezgrješnome Srcu Marijinu
prikazujemo Ti molitve, djela i trpljenja
ovoga dana
na sve nakane Tvoga presvetoga Srca.

Prikazujemo Ti ih u duhu Tvojih molitava,
djela, radosti i trpljenja
za vrijeme Tvoga zemaljskoga života,
na čast i slavu Tvoga božanskoga Veličanstva,
iz zahvalnosti za sve milosti,
iskazane prečistomu Marijinu Srcu,
uzroku naše radosti.
Podaj nam po Njoj
zadobiti srce koje izgara
služeći u našoj zajednici.

U svome neizmjernom milosrđu,
o presveto Srce Isusovo,
milostivo si nas Sebi izabralo.
Zato se neograničeno zauvijek predajemo
u Tvoju službu.
Primi sada i u svakome trenutku našega života
žrtvu svih naših misli, nastojanja,
radosti i briga.
Usadi u ovu zajednicu Duha molitve,
reda, samozatajnosti
i milosrđa.
Podari nam milost živjeti u slozi,
ojačani Tvojom svetom ljubavlju,
i uvedi nas poslije ovoga života
u Tvoje nebesko kraljevstvo.

Blagoslovljeno budi sveto i nerazdjeljivo Trojstvo
sada i u vijeke. Amen.

Molitva u podne

Evo nas pred Tobom, Oče nebeski.
Želimo obnoviti naše dužno poštovanje i naklonost Tebi.
Kao što smo ovaj dan s Tobom započeli,
tako s Tobom hoćemo nastaviti.
Ti si u središtu svega.
U Tebi tražimo potporu i utjehu,
samo u Tebi srce naše nalazi pokoja.
Evo nas, iznova Te moleći
za krjepost i snagu
da mognemo završiti današnji rad
i popraviti što smo do ovoga trenutka zgriješili.
Udijeli nam, Gospodine, potrebnu pomoć,
ispuni naše srce Tvojom milošću
i budi naša snaga, oslonac i obrana.
Amen.

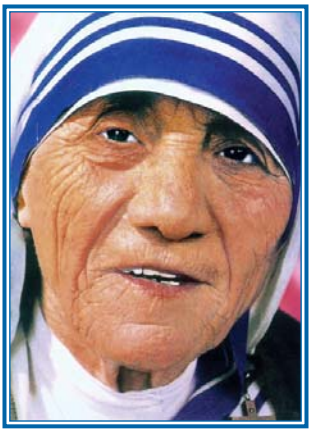

Večernja meditacija o posveti

Živim li »Bogu posvećenim životom«?
Zauzima li Bog prvo mjesto u mome životu?
Živim li uistinu za Boga ili sam sebična
pa tražim svoju vlastitu sigurnost?

Postoji li veza između moje posvete
Bogu u liturgiji i moga rada?
Nasljedujem li Krista slobodom djece Božje?
Ili činim samo ono što i drugi čine?
Jesam li sretna u onome što jesam?
Kad moram slušati nekoga koga ne volim?
Kad sam napustila svoj vlastiti put
i svoje samoopredjeljenje?
Slijedim li vjerno svoj poziv?
Mislim li na to, tko je onaj koji me poziva?
Jesam li gonjena ljubavlju,
koju je Duh Sveti izlio u naša srca?
Jesam li svjesna djelovanja Duha Svetoga
u mome životu?
Jesam li se odrekla same sebe,
kao što je to Krist učinio?
Dajem li se voditi njegovim nadahnućima?

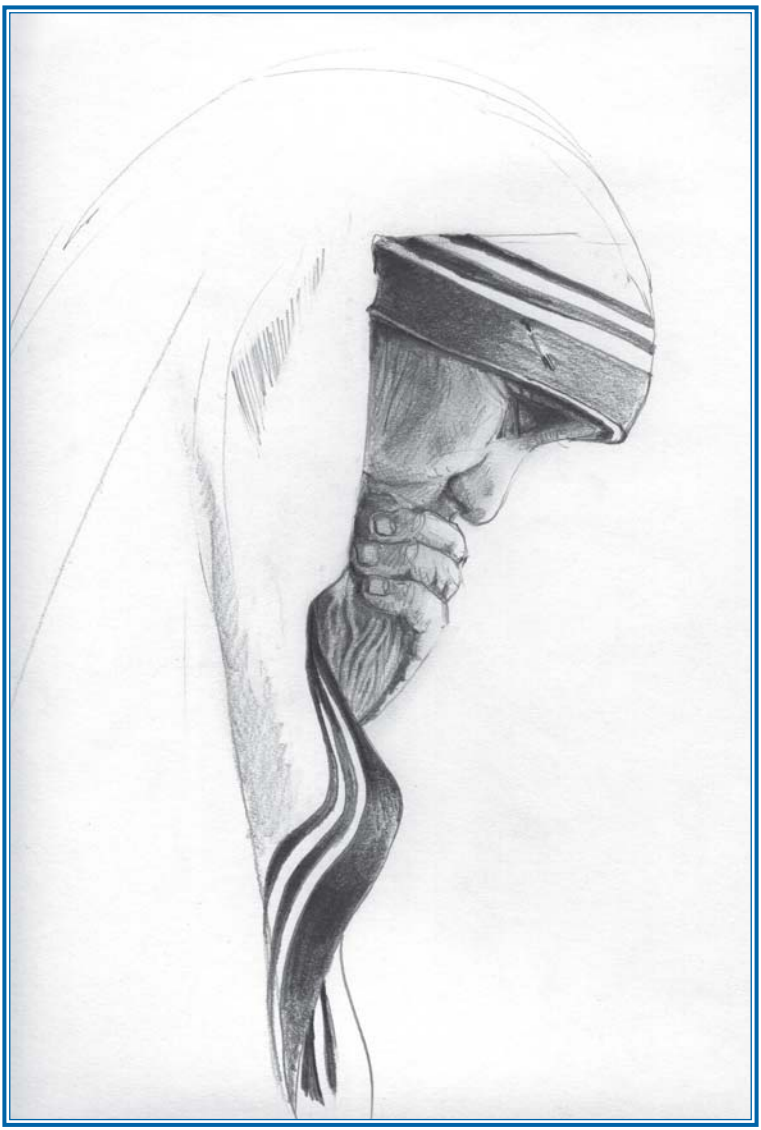

TRODNEVNA RAZMIŠLJANJA, MOLITVE I MEDITACIJE S BLAŽENOM MAJKOM TEREZIJOM

Dragi Isuse,

Dragi Gospodine Isuse,
Ti koji si iz ljubavi stvorio svijet,
koji si se iz ljubavi rodio,
iz ljubavi služio,
iz ljubavi hodio zemljom,
ljubavlju čašćen,
iz ljubavi trpio,
iz ljubavi umro,
iz ljubavi ustao iz groba:

zahvaljujem Ti za Tvoju ljubav,
kojom ljubiš mene i cijeli svijet.
Svaki Te dan molim:
nauči me ljubiti.
Amen.

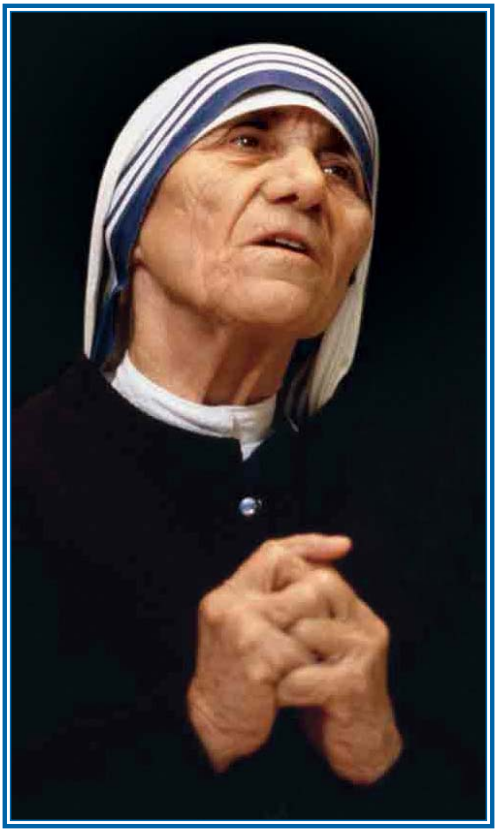

PRVI DAN – MOJE DVIJE OBITELJI

Molitva za prisutnost Božju

Moj Isuse, pomozi mi širiti
Tvoj miomiris gdje god prođem.
Izlij svoga Svetoga Duha u moju dušu,
i preplavi je svojom ljubavlju
da zahvati sve moje biće,
da tako moj život bude samo ižarivanje
Tvoga miomirisa i Tvoje ljubavi
na sve koji me ugledaju,
pa da svaka duša s kojom dođem u doticaj
osjeti Tvoju prisutnost u mojoj duši,
da oni koji me gledaju
ne vide mene, nego Tebe – Isuse.
Ostani sa mnom,
i počet ću sjati Tvojom svjetlošću.
Svijetliti da budem svjetlo drugima.
Svjetlo će, Isuse, dolaziti od Tebe,
a ne od mene.
Ti ćeš, po meni, sjati drugima.

Dopusti da Ti upravim molitve
sred svijeta koji ljubiš,
ižarujući Tvoje svjetlo na sve koji me okružuju.
Daj da propovijedam Tebe,
ne riječima, nego primjerom,
snagom koja privlači,
dobrohotnim utjecajem djela,
puninom ljubavi kojom je moje srce
ispunjeno prema Tebi.
Amen.

Naša je obitelj uvijek bila jako složna. Jedni su bili tu za druge. Svaki se član obitelji osjećao dužnim život drugoga činiti ugodnijim i sretnijim. Moja majka je bila svetica. Odgajala nas je u slozi, u ljubavi prema Kristu. Sama nas je pripravljala za Prvu sv. Pričest. Od nje smo naučili ljubiti Boga iznad svega. Kad sam prvi put osjetila želju postati misionarkom, imala sam tek dvanaest godina. Međutim, ostala sam kod kuće sve do osamnaeste godine. Ponekad sam dvojila o svome pozivu. Ali onda je došao trenutak kad sam se jednoga dana našla do nogu naše drage Gospe Letničke, u blizini Skopja, gdje sam se i rodila 27. kolovoza 1910. Tu sam jasno osjetila da me Bog zove. U trenutcima nesigurnosti glede moga poziva imala sam savjet moje majke, koji mi je uvijek jako koristio: »Ako prihvatiš neku zadaću, izvrši je radosno, ili ju ne prihvaćaj.« Jednom sam glede svoga poziva pitala za savjet svoga duhovnika. Pitala sam ga kako mogu znati da me Bog zove i na što me zove. Odgovorio mi je: »Prepoznat ćeš to po svojoj nutarnjoj sreći. Ako se osjećaš sretnom kad pomisliš da te Bog zove služiti njemu i bližnjemu, to je onda konačan dokaz tvoga poziva. Duboka radost jest kompas srca koji nam pokazuje put kojim u životu moramo ići. Ne možemo mu izbjeći ni kad nas vodi na trnovit put.« Slijediti svoj poziv bila je žrtva koju je Krist tražio od mene i moje obitelji, jer smo bili jako povezani jedni s drugima i zato sretni.

U listopadu 1928. stupila sam u Družbu Loretskih sestara u Ratharnhamu u blizini Dublina. U studenome iste godine ukrcala sam se u brod za Indiju. U Kalkutu sam došla 6. siječnja 1929. godine. Novicijat sam provela u Darjeelingu, a prve zavjete položila sam 25. svibnja 1931. Moje krsno ime bilo je Gonxha (Agneza, Janja). Na zavjetovanju sam odabrala ime Terezija. Ali ne ime Velike

Terezije Avilske. Odabrala sam Malu Tereziju od Djeteta Isusa. Dvadesetak godina – koliko sam živjela kod Loretskih sestara – predavala sam na St. Mary's Collegeu, što su ga uglavnom pohađale djevojke srednjega staleža. Bila je to u ono doba jedina katolička viša škola u Kalkuti. Nastava mi se jako sviđala. Nastava – kad je izvođena za Boga – lijep je oblik apostolata. Jesam li bila dobra nastavnica ili ne, nemojte pitati mene, pitajte ondašnje učenice. Među Loretskim sestrama, bila sam tada najsretnija sestra na svijetu. 1948., kada sam već 20 godina proboravila u Indiji, odlučila sam približiti se više najsiromašnijima među siromasima. Bio je to poseban poziv da ostavim sve i da potpunije pripadam Isusu. To se dogodilo u noći, dok sam sjedila u vlaku za Darjeeling da ondje obavim duhovne vježbe. Osjetila sam poziv u svome zvanju. Osjetila sam da Bog od mene hoće nešto posebno. Govorio je kako trebam biti siromašna sa siromasima i kako Mu trebam pokazati svoju osobitu ljubav tamo gdje je skriven u boli, siromašan među najsiromašnijima. Božja poruka bijaše jasna: trebam ostaviti Loreto i raditi sa siromasima i živjeti zajedno s njima. Da to nekako opišem: morala sam zapravo promijeniti samo oblik svoga rada. Sam poziv, to jest pripadati Kristu, nije trebalo mijenjati. To pripadanje se samo još više produbilo. Moj »novi poziv« postao je tako produbljivanje moje pripadnosti Kristu, a čitavo moje biće trebalo je potpuno pripadati Njemu.

Godine 1948. napustila sam Loretske sestre. Sveti Otac papa Pio XII. potvrdio je 1950. novu Družbu Misionarki ljubavi. Prve sestre, koje su odlučile doći k meni, bile su nekadašnje učenice u Loretu. One su se htjele posvema predati Bogu. I u tome su žurile. Radosno su se lišavale svoga elegantnoga sarija, kako bi odjenule jednostavan pamučni sari Misionarki ljubavi. Bile su jako dobro

svjesne promjena u svome životu. Kada se mlada žena iz neke stare kaste odluči za služenje odbačenima, nalazimo se pred revolucijom, najvećom i najtežom od svih – revolucijom ljubavi. Otada mlade žene iz cijeloga svijeta ne prestaju ulaziti u družbu. Neke od njih u svojoj zamolbi za primanje prekrasno pišu: »Željela bih započeti život siromaštva, molitve i žrtve, život koji me vodi k služenju siromasima.«

Glavna zadaća Misionarki ljubavi jest u tome da nahrane gladnoga Krista; da gologa Krista odjenu; bolesnoga Krista njeguju; Krista koji trpi potpuno napušten, prime. Mi to činimo dajući siromasima hranu, odjeću, njegujući ih i dajući im utočište. Da bismo razumjele siromahe i Kristovo siromaštvo, odabrale smo da i same budemo siromašne. Katkad se pritom ograničimo na to da se odreknemo samo stvari, koje bismo lako mogle imati. S radošću prihvaćamo da dvadeset i četiri sata budemo u doticaju s ljudima, s kojima ponekad ne možemo ni jednom razgovarati. Oni su najsiromašniji među siromasima, prekriveni prljavštinom i mikrobima: gubavci, ostavljeni, tjelesno i duševno prikraćeni, beskućnici, oboljeli od side u posljednjem stadiju, siročad, oni koje svatko prezire. Dobro znam da postoje tisuće i tisuće siromaha, ali ja se u isto vrijeme brinem uvijek samo za jednoga. Isus bi također umro za jednoga jedinog siromaha. Uzimam doslovno onu riječ kad kažem: »Gladan bijah… meni učiniste…« Naše sestre čeznu za tim da sve dadnu Bogu. Sve su uvjerene u to da je onaj koji gladuje Krist, da je onaj bez domovine Krist, da je onaj odrpani čovjek komu pomažu i koga odijevaju, Krist. Sve smo primili badava. Sve badava i dajemo, iz ljubavi prema Bogu. Siromasi su divne osobe. Daju nam mnogo više nego što mi možemo dati njima, počevši od neizmjerne radosti kojom nam uzvrate kad

prime male stvari, koje za njih možemo učiniti. Nikad se nisam našla u nevolji, ali primim sve što mi ljudi ponude za siromahe. Postoje razlozi zašto neki ljudi mogu živjeti u blagostanju. Zacijelo su radili za to. Samo se osjetim neugodno pogođena, kad vidim rasipanje, kad gledam kako ljudi bace nešto što bi nama dobro poslužilo. Najgora bolest naših dana nije ni guba ni tuberkuloza. Nije ni sida. Najgora bolest je osjećaj ne biti voljen, doživjeti da se za nekoga nitko ne brine, da prema nekome svi hladno okreću leđa. Najveći grijeh je nemilosrdnost, užasna neosjetljivost prema vlastitome susjedu koji leži na rubu ulice kao žrtva izrabljivanja, korupcije, bijede ili bolesti. Što se materijalnih sredstava tiče, potpuno ovisimo o Božjoj providnosti. Nikad nismo bili prisiljeni nekoga odbiti radi pomanjkanja sredstava. Uvijek bi se našao još jedan krevet, tanjur riže i pokrivač više da se može zaogrnuti. Bog se brine za svoju siromašnu djecu. On daje znakove brige i dobrote za sve ljude i to čak do u pojedinosti!

Preuzela sam na sebe da budem predstavnica siromaha na cijelome svijetu: nevoljenih, alkoholičara, nezbrinutih, nepokretnih, slijepih, gubavih, alkoholičara, izoliranih od našega društva, svih ljudi koji ništa ne znaju o ljubavi i humanim odnosima. Siromasi su tako sjajni ljudi. Oni ne trebaju našu samilost. Veliki su i imaju svoje dostojanstvo. Oni su naš narod vrijedan ljubavi. Smrt je nešto lijepo. Ona znači: poći kući. Kao što je sasvim prirodno, osjećamo osamljenost kad nas netko napusti. Ali to je nešto jako lijepo. Netko se vratio kući, k Bogu. Sada je ondje, kamo svi trebamo poći. Naš dom za umiruće jest dom za Krista koji nema nikoga. Naši siromasi koji gladuju jesu Krist, koji u njima gladuje.

Dragi, Oče Ti si me stvorio

Želim Te naći u drugim ljudima.
Želim osjetiti Tvoj dah.
Želim biti jedno s Tobom.
Želim živjeti Tebe.
Želim Tebi pripadati!
Naći ću Te u drugim ljudima.
Osjetit ću Tvoj dah.
Bit ću jedno s Tobom.
Živjet ću Tebe
pripadam Tebi.
Hoću da me Ti oblikuješ
te postanem onakvom
kakav si Ti:
Pun nježne ljubavi.
Hoću.

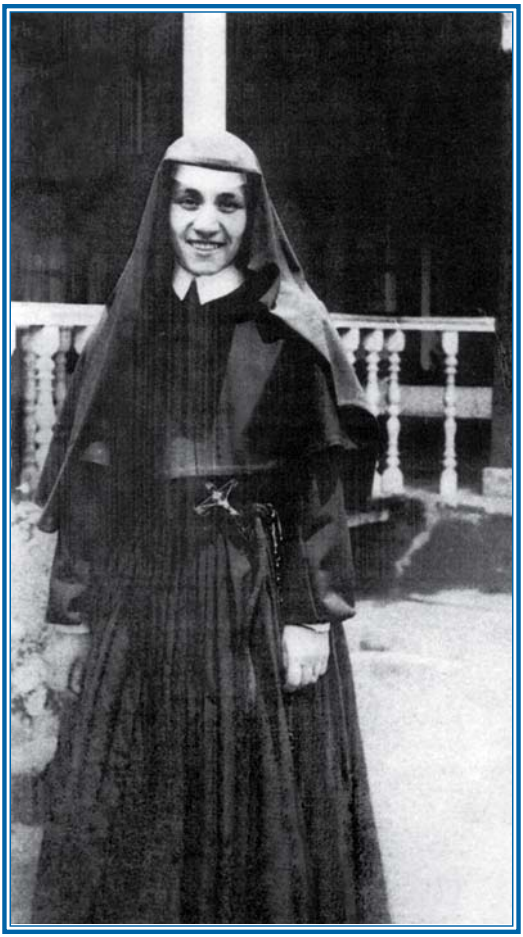

DRUGI DAN – Biti kršćanin

Molitva za pouzdanje u Božju skrb

Gospodine,
Ti si nam kazao da se naš nebeski Otac
skrbi za svakoga od nas
kao što se skrbi za ljiljane u polju
i za ptice pod nebom,
Ti koji nisi imao mjesta,
gdje bi naslonio umornu glavu.
Budi našim učiteljem.
Nauči nas uzdati se u providnost Božju,
i pomozi nam prevladati našu ljudsku pohlepu.
Pohlepa nije nikada nikoga usrećila.
Daj nam snage da se potpuno predamo Tebi,
da mognemo biti oruđe
za vršenje Tvoje volje.
Blagoslovi novac kojim se u svijetu služimo,
tako da gladni mogu biti nahranjeni,
goli zaodjenuti,
siromasi udomljeni,
a bolesni izliječeni.

I, Gospodine, daj nam svoga Svetoga Duha
da mi, po vjeri
koju si nam udijelio, jasno spoznamo
da smo Ti svi mi
dragocjeniji
od najljepšega ljiljana u polju
i ševe koja pjeva u zraku.
Ti si *jedini koji pravo razumije*
naše nevolje. Amen

Vi ćete se bez dvojbe začuditi, kad vam reknem da u najsiromašnijim gradskim četvrtima, gdje Misionarke ljubavi žive i rade i idu stanovnicima u njihove kolibe, ovi ih ne zamole prvo ni za kruh ni za nešto što bi odjenuli, iako neki od njih, katkada i mnogi, umiru od gladi i jedva imaju što da se zaštite od hladnoće. Oni mole: »Sestro, pokaži nam riječ Božju.« Ljudi su gladni Boga. Oni čeznu za njegovom Riječju.

Ako istinski shvatimo euharistiju, ako je učinimo središtem svoga života, ako se hranimo euharistijom, nećemo imati nikakvih poteškoća da otkrijemo siromahe i Krista u siromasima, da njih i Njega ljubimo, da njima i Njemu u njima služimo.

Euharistija je više nego jednostavno primati Krista. Euharistija toli našu glad. Krist nas poziva: »Dođite k meni.« Krist gladuje za dušama. Ni na jednoj stranici evanđe-

lja nećemo pročitati da bi Isus bilo koga bilo kako odbio. Nailazimo, naprotiv, posvuda na njegov poziv: »Dođite k meni.«

Euharistija nadilazi svako ljudsko shvaćanje. Na nama je, da je primamo u dubokoj vjeri i s velikom ljubavlju. Isus nam je htio predati euharistiju, da ne zaboravimo za što je On došao i što nam želi objaviti. Možemo li sebi zaista predočiti, što bi naš život bio bez euharistije?

Misa je duhovna gozba, koja me održava. Bez nje se ne bih mogla održati ni jednoga dana, niti jednoga sata svoga života. U misi nam se Isus pokazuje pod prilikom kruha, dok u sirotinjskim četvrtima Krista gledamo i dodirujemo u izmrcvarenom tijelima, kao što ga vidimo i dodirujemo i u napuštenoj djeci.

Gandhi je bio posve fasciniran, kad je slušao govor o Isusu. Razočarali su ga kršćani.

Samo u Kalkuti svakodnevno hranimo više od deset tisuća ljudi. To znači, ako jednoga dana ne budemo kuhali, deset tisuća ljudi ostat će bez jela. Jednoga dana došla mi je sestra iz uprave i rekla mi: »Majko, naše su zalihe potrošene. Nemamo više što dati tolikim ljudima da jedu.« Bila sam jako iznenađena; to je prvi put da se takvo što dogodilo. Oko devet sati ujutro dođe teretno vozilo natovareno vrećama kruha. Svakoga dana vlasti daju djeci u školama za siromašne komad kruha i čašu mlijeka. Ne znam zbog čega, ali toga su dana škole u gradu bile zatvorene. I tako su toga dana sav kruh poslali u »poduzeće« Majke Terezije. Vidite, Bog je zatvorio škole, jer On nije mogao dopustiti, da naši ljudi ostanu bez hrane. Bilo je to prvi put, da su se mogli doista najesti dobroga kruha. Kruh svagdanji dokaz je više za ljubav Božju.

Neki čovjek, sljedbenik hinduizma, došao je u naš Dom za umiruće u Kalighat (predgrađe Kalkute), kad sam upravo htjela poviti rane jednomu bolesniku. Neko me je vrijeme šuteći promatrao. Onda je rekao: »Budući da vi iz sebe crpite snagu kako biste činili ono što činite, ni najmanje ne dvojim, da Vaša religija mora biti ona prava.«

Svaki od nas ima dužnost služiti Bogu ondje kamo smo pozvani. Ja se osjećam pozvanom služiti pojedinim ljudima i ljubiti svako ljudsko biće. Nije moja zadaća postati strogom sutkinjom institucija. Ja ne mogu osuditi nikoga. Nikad ne razmišljam o mnoštvu, nego uvijek o pojedincu. Da sam razmišljala o mnoštvu, nikad ne bih radila posao koji radim. Ja vjerujem u pojedinačan susret između osobe i osobe. Ako su drugi uvjereni u to kako Bog od njih traži da promijene socijalne strukture, onda je to nešto za što se oni pred Bogom moraju zauzeti.

Čvrsto sam uvjerena da moramo postati sve sličniji Kristu da bismo bili kršćani. Gandhi je u jednoj prigodi rekao: kada bi kršćani bili dosljedni u svojoj vjeri, u Indiji više ne bi bilo ni jednoga hinduista. Ljudi od nas očekuju da svoju vjeru uzmemo ozbiljno.

Ne tražite Boga na pogrješnome mjestu! On nije tamo, On je u vama. Držite uvijek upaljenu svoju svjetiljku, uvijek ćete Ga vidjeti. Bog je otac koji oprašta. Njegovo milosrđe je veće od naših iznevjerenja. On oprašta naše pogrješke: odlučimo se ipak ne ponavljati ih.

Nerijetko su kršćani najveća zapreka onima koji se hoće približiti Kristu. Često propovijedamo evanđelje, kojega se ne držimo. To je glavni razlog što ljudi u svijetu ne vjeruju.

Crkva je ista – jučer, danas i sutra. Apostoli su se također plašili i imali slabu vjeru, osjećali se poraženima i

imali svoje pogrješke. Unatoč svemu tomu, Krist ih nije odbio. On im je samo rekao: »Zašto se prepadoste? Zašto vam sumnje obuzimaju srce?« (Lk 24, 38). Takve Isusove riječi pune ljubavi upravo su one prave za naše sadašnje strahove.

U jednoj prigodi upita me važan čovjek iz moje zemlje: »Majko Terezijo, Vi kažete da se molite za mene. Recite istinu: ne biste li više voljeli kada bih ja postao kršćanin?« Odgovorila sam mu: »Kad netko ima nešto što je za njega veoma važno, prirodno je što želi da njegovi prijatelji to s njim podijele. Ja sam uvjerena da je vjera u Krista ono najbolje na svijetu što ja posjedujem. Rado bih vidjela da svi ljudi upoznaju i ljube Krista barem onako kako Ga ja sama poznajem i ljubim. Željela bih naravno, da Ga i Vi upoznate i ljubite. Ali vjera je dar Božji, i On ga daje onima kojima ga hoće dati.«

Nećemo zaboraviti da u tišini srca Bog govori. Osim šutnje jezika, postoji i šutnja očiju, koja nam omogućuje vidjeti Boga. Svaki čovjek osjeća čežnju za Bogom. Kršćani imaju sreću da Ga imaju među sobom. Naš život mora biti tako proziran, da drugi u njemu mogu otkriti Isusa. Pred Bogom ne vrijedi nikakvo »ali…«. Dan danas Isus dolazi još češće Svojima, a njegovi se sustežu primiti Ga. On dolazi u liku odrpanca i siromaha. Ali On dolazi i preko bogataša, koji se guše u svome vlastitome bogatstvu. On dolazi u osamljenosti srca, kad nikoga nema koji bi ljubio. On dolazi k tebi i k meni. Često, prečesto ga široko zaobiđemo i ne primimo ga. Bog nam se potpuno predao. Tako se mi hoćemo Njemu posvema staviti na raspolaganje. Ne preostaje mi vremena za samodopadljivost. Bog je to sve tako načinio, ne ja.

Kad pomislim na štetu, koju uzrokuju zli jezici, onda pomislim na našega Gospodina, koji je pozvao one koji su

bez grijeha, da bace prvi kamen na grješnicu koju su optužili. Znamo što se dogodilo: otišli su jedan za drugim, svi su znali da je Isus znao njihove grijehe. Kad bez ljubavi u prisutnosti ili odsutnosti govorimo o drugima, kad o pogrješkama drugih šapućemo, sjetimo se jednom što Isus reče: »Samo ako si sam bez grijeha, prvi baci kamen«.

Kad bismo bili kadri u svome bližnjemu gledati Krista, vjerujete li da bi tada još bili potrebni oružje i generali?

Bogom biti sretan znači:

Ljubiti kako On ljubi.

Pomagati kako On pomaže.

Davati kako On daje.

Služiti kako On služi.

Imati pouzdanje u Boga znači:

graditi na Njegovoj svemoći,

na Njegovoj mudrosti,

na Njegovoj ljubavi;

sve je to beskrajno.

TREĆI DAN – Poziv i poslanje

Božji poziv mladim ljudima

Vi, mladi ljudi, koje je Isus pozvao,
koje je Isus za sebe izabrao,
pokušajte biti
valjana vrpca
za vezivanje duša uz Boga.
Mi govorimo ne samo
da ljubimo,
nego ljubimo
sve do boli.
Da ljubi,
Isusa je to stajalo života.
Danas je na nama,
na vama i na meni,
da ljubimo jedni druge,
kao što je Isus ljubio nas.
Ne trebate se bojati reći Isusu Da.
Jer nema veće ljubavi od Isusove.
A jer nema veće ljubavi od Isusove,
nema ni radosti
koju bismo mogli usporediti s Njegovom.

Te noći 10. rujna 1946. godine, otvorile su mi se oči kada sam vidjela svu tu patnju te sam napokon shvatila samu srž svoga poziva. Zapravo mogu reći da sam te noći od Boga primila novi poziv – poziv unutar poziva. Gospodin me nije pozvao da promijenim svoj status redovnice, nego da ga prilagodim kako bih još više prionula uz evanđelje i misionarski duh koji mi je dao. Pozvao me da usavršim svoje redovničko zvanje koje mi je dao kada sam imala osamnaest godina. Osjećala sam da me Gospodin poziva da odbacim svoj stil života unutar redovničke zajednice i da izađem na ulice služiti siromasima. Bila je to zapovijed. Ne prijedlog, poziv ili ponuda. Te mi je noći Isus zapovjedio da napustim samostan. Bila je to vrlo jasna zapovijed. Trebala sam napustiti samostan i otići živjeti sa siromasima.

Ali nisu to bili bilo kakvi siromasi. Pozvao me služiti onima koji nemaju baš ništa, najsiromašnijima među siromasima. Onima koji nemaju ništa i nikoga. Onima kojima nitko ne prilazi jer su zaraženi, prljavi, puni bacila i parazita. Onima koji ne mogu ni prositi jer su goli i nemaju što staviti na sebe kako bi izašli na ulice. Onima koji više ne jedu i koji su do te mjere oslabljeni da ne mogu više žvakati hranu. Onima koji se zbog iscrpljenosti ruše po ulicama svjesni da umiru. Onima koji više ne mogu plakati jer nemaju više suza. To su ljudi koje mi je Isus rekao da trebam ljubiti tijekom putovanja vlakom. Duhovne vježbe u Darjeelingu sam prolazila razmišljajući o poruci koju sam primila, a kada sam se vratila u Kalkutu, bila sam odlučna u nakani da promijenim svoj život.

»Jer bijah gladan, i dadoste mi jesti; bijah žedan, i napojiste me; bijah putnik, i primiste me; bijah gol i obukoste me; bijah bolestan i pohodiste me.« (Mt 25, 35-36)

Naša je zadaća inspirirana
Ovim Isusovim riječima.

Mi sestre nikada ne prihvaćamo poziv da jedemo izvan kuće. Hoćete li znati zašto? Prihvaćanje takva poziva moglo bi ostaviti dojam da očekujemo nagradu za ono što činimo, a mi to činimo sasvim besplatno. Uvijek govorim: »Mi to sve činimo za Isusa i iz ljubavi prema siromasima.« Ako jedemo samo u svojim kućama, onda to činimo iz obzira prema siromasima. Vani ne uzmemo ni čašu vode, baš ništa! Tomu ne treba nikakvo drugo objašnjenje: to je naš način, i to je dostatno.

Onima, koji se dive mojoj hrabrosti, želim reći kako ja čak ne bih imala nikakve hrabrosti, kad ne bih bila uvjerena u sljedeće: svaki put, kad dodirnem tijelo nekoga gubavca ili čovjeka, koji nepodnošljivo zaudara, dodirnem Kristovo tijelo, istoga Krista koga primam u euharistiji.

Za nas sestre siromaštvo je oslobođenje. Ono je savršena sloboda. Ništa od onoga što kao Misionarke ljubavi imamo, nije naše vlasništvo. Sari, koji nosimo, ne pripada nama. Mi ga samo koristimo. Sandale, koje nosimo, ne pripadaju nama. Mi ih samo koristimo. Siromaštvo je za nas snaga i izvor radosti. U ovome trenutku mislim na lijep primjer jedne mlade žene. Bila je iz više nego dobro situirane obitelji. Ona mi je jednom pisala: »Već nekoliko godina Isus me poziva da stupim u neki red. Pokušala sam otkriti, gdje On želi da ja stupim. Posjetila sam više samostana i zamijetila kako oni posjeduju iste stvari koje posjedujem i ja. Da sam stupila u takvu družbu, ne bih se morala ničega odreći.« Više je nego jasno: ta se mlada žena htjela odreći svega. Željela se osjećati slobodnom, kako bi mogla bolje služiti Isusu u siromasima.

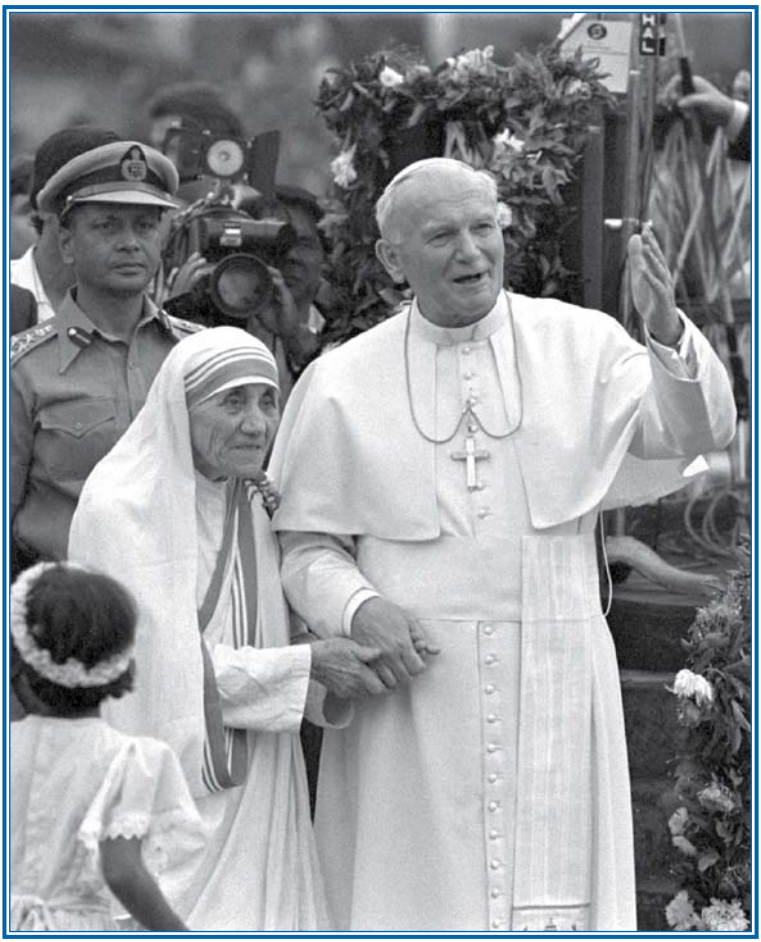

Čvrsto sam uvjerena u ovo: kad jednom budem morala ići i Bog nađe neukiju i nekorisniju osobu od mene, On će preko nje izvršiti veće stvari, jer uvijek je On onaj koji djeluje.

Ja sam olovka u ruci Božjoj, komadić olovke, kojom On piše ono što On hoće.

Dogodilo se to kratko nakon osnivanja družbe Braće misionara ljubavi, tada mi mladi brat reče: »Majko, ja imam poseban poziv – da radim s gubavcima. Želio bih sav svoj život posvetiti njima. Ništa me ne privlači više, nego da radim s gubavcima. Odgovorila sam mu: »Imam dojam, moj brate, da se varate. Naš je poziv pripadati Isusu. Rad je samo sredstvo, da izrazimo svoju ljubav prema Isusu. To je razlog da ono najvažnije nije rad sam po sebi. Ono najvažnije jest pripadati Isusu. On Vam nudi sredstvo da izrazite tu pripadnost.«

Razlog zbog čega mi je dana Nobelova nagrada za mir, bili su siromasi. U svakome slučaju, nagrada je bila više od izvanjkosti. Ona je zapravo poslužila za to, da po cijelome svijetu probudi savjesti siromasima u prilog. Postala je neka vrsta upozorenja da su siromasi naša braća i sestre i da imamo zadaću s njima postupati s ljubavlju.

Mi sestre imamo, kao svoju posebnu zadaću, najsiromašnijima među siromasima ponuditi materijalnu i duhovnu pomoć, ne samo onima koji žive po najsiromašnijim predgrađima naše zemlje, nego svakomu siromahu, bilo u kojemu kutu Zemlje živio. Da bismo to mogle činiti, nastojimo živjeti Božju ljubav u molitvi i radu, živeći svoj život obilježen jednostavnošću i poniznošću, kako to uči evanđelje. Mi to činimo, budući da Isusa ljubimo u euharistijskome kruhu i služimo Mu u njegovoj skrovitosti pod patničkim likom najsiromašnijih među siromasima, radilo se o materijalnome ili duhovnome siromaštvu.

Jedan način da pokažemo svoje siromaštvo jest i u tome, da svoje odijelo takoreći možemo zakrpati, čim bilo gdje primijetimo kakvo oštećenje. S poderanim sarijem hodati ulicama ili biti u našim kućama nije nikakav znak krjeposti siromaštva. Obično reknem svojim sestrama: »Nismo položile zavjet siromaštva prosjaka, nego siromaštva Kristova. S druge strane, nikada ne smijemo zaboraviti da su naša tijela hramovi duha svetoga. Zato ih moramo poštovati i svoje zakrpane haljine nositi dostojanstveno.«

Mi Misionarke ljubavi duboko smo u duši uvjerene u to da svaki put, kada ponudimo svoju pomoć siromasima, tu pomoć uistinu nudimo Kristu. Nastojimo to činiti s radošću, jer ne možemo ići Kristu kisela lica, pa ni pod izlikom siromaštva. Često kažem sestrama da moraju siromasima ići s radošću, jer zacijelo znamo da oni za tugovanje nažalost imaju i previše razloga. Nije potrebno da ih mi na to podsjećamo i tako njihovu kob učinimo još težom. Zaista je lijepo vidjeti naše sestre, mnoge od njih još tako mlade, tako pune ljubavi u služenju siromasima Kristovim.

Ako bi se naš rad sastojao samo u tome da očistimo, dadnemo jelo, da podijelimo lijekove bolesnicima, onda bi naši centri već davno bili zatvoreni. Ono najvažnije u našim centrima jest da se susretnu duše. Više nego novcem i materijalnom pomoću, želim da nam ljudi pomognu služenje nevoljnima i da ponude svoju sasvim konkretnu ljubav. Pritom mogu početi sa siromasima u svome vlastitom domu, u obiteljima. Naše poslanje nije u tome da za najsiromašnije među siromasima u *Nirmal Hriday* i *Shishu Bhavan* ili u nekome drugom našem centru gradimo velika poduzeća za pružanje pomoći. Rad nije više doli sredstvo. Naš cilj jest utažiti Isusovu žeđ, liječiti duše.

Siromasi su opravdanje postojanja naše Družbe. Kad ne bi bilo ni jednoga siromaha, mi bismo bile besposlene. Ono što mi činimo, jedva je kap u oceanu. Ali bez te kapi oceanu bi nešto nedostajalo. Jedno dobro djelo vrijedi više nego tisuću riječi.

Nismo ovdje na svijetu, da izgrađujemo nešto veliko, da postignute brojke nižemo jedne do drugih. Ovdje smo, jer nas je Bog pozvao da izvršimo jednu zadaću: zadaću, koju On može izvršiti samo ako se ne opiremo. Bog nam daje snagu. Jer smo misionarke ljubavi, imamo sve razloge da budemo najsretniji ljudi na svijetu. Moguće je da su u našemu Domu za umiruće i oboljeli od side, ali mi ne znamo koliko ih je, jer naša zadaća nije vršiti istraživanja, nego pružati pomoć. U mojim su očima svi bolesnici jednaki, svi su Božja djeca, umirali oni na ulici ili bili članovi vlasti. Nije moje suditi zbog čega su zapali u siromaštvo ili kako su se zarazili sidom. Uvjerena sam, ako bismo jednoga dana postale bogate i mogle izgubiti doticaj s Isusom i siromasima, tada ne bismo više imale nikakvo pravo na postojanje. Nismo ovdje da stvaramo nešto veliko. Poslane smo navješćivati Radosnu vijest da nas Bog ljubi. Kako? Prije svega nježnošću. Stoga za svoje djelovanje trebamo čistoću, poniznost, sućut…

Zavjet ljubavi

Ljubimo Te iz svega srca i sve duše,
jer Tebi, o Bože, pripada sva naša ljubav.
Želimo Te tako ljubiti
kao što Te ljube svetci u nebu.
Klanjamo se svim odlukama
Tvoje božanske providnosti
i sasvim se predajemo Tvojoj volji.
Ljubimo i svoga bližnjega poradi Tebe
kao što ljubimo same sebe.
Opraštamo iskreno svima
koji su nam nanijeli nepravdu,
i molimo za oproštenje sve
koje smo uvrijedili.
Amen.

SEDMODNEVNA RAZMATRANJA, MOLITVE I MEDITACIJE S BLAŽENOM MAJKOM TEREZIJOM

PRVI DAN – SVETOST

Svetost nije u tome,
da činimo izvanredne stvari,
nego, naprotiv, u tome
da s osmijehom prihvatimo ono
što nam Isus pošalje.
Ona se sastoji u tome
da prihvatimo i slijedimo
Božju volju.

Svetost nije luksuz malobrojnih. To je zadaća svih, moja i vaša. Da budete sveti, morate ozbiljno žudjeti za tim da budete složni. Sveti Toma Akvinski uvjerava da svetost »nije ništa drugo nego ozbiljna odluka, herojski čin duše, koja se prepušta Bogu.« I nastavlja: »Boga ljubimo na sasvim prirodan način, hitamo k Njemu, približavamo Mu se, posjedujemo Ga.« Odluka da se postane svet, nešto je posve intimno. Odricanje, kušnje, borbe, progoni i žrtve svake vrste vrebaju na dušu koja se odlučila postati svetom.

Ako svoj posao obavljamo za Boga i Njemu u čast, možemo postati sveti. Morali bismo poći u susret ljudima. U

susret onima koji su daleko od nas i onima koji žive tu pokraj nas. U susret onima koji su siromašni materijalno, ali i onima koji su siromašni duhovno.

Činjenica smrti ne bi nas trebala žalostiti. Jedino što bi nas moralo žalostiti jest to, što znamo da nismo sveti. Osjećati odvratnost, katkada je nešto sasvim prirodno. Krjepost, koja ponekad postaje herojskom, jest u tome što smo iz ljubavi prema Isusu sposobni pobijediti odvratnost. To je tajna što je otkrivamo u životu nekih svetaca: oni su se mogli uzdignuti iznad čisto prirodnoga. To je ono što se dogodilo svetomu Franji Asiškomu: kad je jednom ugledao posve iznakažena gubavca, nehotice je uzmaknuo. U istome je trenutku pobijedio svoje gađenje i poljubio potpuno iznakaženo lice. A što bijaše rezultat? Franjo se osjetio opijen beskonačnom radošću. Potpuno se osjetio gospodarom samoga sebe. A gubavac je nastavio dalje svojim putem hvaleći Boga.

Svetci su ljudi koji žive prema zakonu koji nam je Bog dao. Vjernost čini svetca. Ono što nam je u srcu, to je ono što određuje naš život. Nije nam dopušteno živjeti dvostrukim životom. Ne možemo u isto vrijeme reći: hoću, i neću. Hoću biti svet, i neću to biti. Morali bismo se upitati, zašto nismo svetci i radovati se zbog nazočnosti i blagoslova Kristova u svetohraništu i zbog toga što u pričesti možemo primati Njegovo tijelo i Njegovu krv. Pokretačka snaga, koja nas treba poticati na svetost, ne smije biti ništa drugo nego dopustiti Kristu, da u nama živi svoj život.

Isus traži da sve svoje povjerenje stavimo u Njega. Moramo se odreći svojih vlastitih želja i poraditi na svome vlastitom savršenstvu. I kad se nađemo kao lađa bez kompasa na dubokome moru, moramo mu se potpuno prepustiti, a ne željeti kontrolirati njegovo djelovanje. Ne mogu tražiti da svoj napredak na putu vidim jasno pred sobom,

ako točno ne znam gdje se nalazim na putu k svetosti upravo sada. Ja se ograničavam na to da Krista zamolim, da me On učini svetom; pritom Njemu prepuštam da odabere sredstva i putove koji će me onamo voditi.

»Hoću biti svet« znači: sebe osloboditi svega što nije Bog; očistiti svoje srce od svega stvorenoga; htjeti živjeti u siromaštvu i bez privrženosti bilo čemu.

Budimo prava i plodonosna loza na trsu, koji je Krist, i primimo Ga u svoj život, kako nam se On daje.

Kako nam se On daje?
Kao istina, koju valja ispovijedati.
Kao život, koji se živi.
Kao svjetlo, koje rasvjetljuje.
Kao ljubav, koju treba ljubiti.
Kao put, kojim se mora ići.
Kao radost, koja se hoće priopćiti.
Kao mir, koji treba isijavati.
Kao žrtva, koju se mora prinijeti
u našim obiteljima,
među našim susjedima
kao i među onima koji žive u daljini.

DRUGI DAN – DOM I OBITELJ

Zazivi anđelima

Sveti anđeli, naši zagovornici,
molite za nas.
Sveti anđeli, naša braćo,
molite za nas.
Sveti anđeli, naši savjetnici,
molite za nas.
Sveti anđeli, naši branitelji,
molite za nas.
Sveti anđeli, naši prosvjetitelji,
molite za nas.
Sveti anđeli, naši prijatelji,
molite za nas.
Sveti anđeli, naši vođe,
molite za nas.
Sveti anđeli, naši pomoćnici,
molite za nas.
Sveti anđeli, naši posrednici,
molite za nas.
Amen.

I rat i mir započinju u kući. Hoćemo li uistinu da na svijetu bude mir, započnimo u krilu svoje vlastite obitelji istinski ljubiti jedni druge. Ako oko sebe hoćemo sijati radost potrebno je da cijela obitelj živi sretno.

Neki roditelji imaju uistinu obilje ljubavi i naklonosti prema svojoj djeci. Tu mislim na primjer majke, koja je imala dvanaestero djece. Najmanje od svih, djevojčica, patilo je od teških smetnji u razvoju. Teško mi je opisati njezin izgled, ne samo fizički nego i emocionalni. Kad mi se pružila prilika da je primim u jedan od naših domova, gdje smo imali i druge u sličnome stanju, majka je zaplakala: »Zaboga, Majko Terezijo, ne govorite to! Ovo je stvorenje najveći dar, koji je Bog dao našoj obitelji. Sva je naša ljubav usredotočena na nju. Ako je uzmete, naš život neće više imati nikakva smisla.« Dom je ondje gdje je majka.

Ne bismo smjeli živjeti u oblacima, samo onako, na površini ili u svemu i svačemu. Morali bismo se potruditi da bolje upoznamo svoju braću i sestre. Da bismo bolje upoznali one s kojima zajedno živimo, potrebno je, dakako, najprije upoznati sebe same.

U Isusu, Mariji i Josipu, dakle svetoj nazaretskoj obitelji, imamo veličanstven primjer, koji možemo nasljedovati. Što je to, što su oni činili? Josip bijaše ponizan, mali drvodjelja, zaokupljen time da služi Isusu i Mariji, da im priskrbi hranu i odjeću, sve ono što su trebali za život. Marija, majka, imala je također svoje male zadaće: bila je domaćica i imala je brinuti se za sina i muža. Kad joj je sin odrastao, Marija se brinula za to da on živi normalnim životom, kako bi se kod kuće mogao s njome i s Josipom osjećati sretnim. Bijaše to dom gdje je vladala nježnost, uzajamno razumijevanje i međusobno poštovanje. Kao što sam već rekla: to je divan primjer za nasljedovanje.

Danas svatko ostavlja dojam da mu se uvijek žuri. Čini se da nitko nema vremena za druge: niti roditelji za svoju djecu, niti djeca za svoje roditelje ili bračni drugovi jedni za druge. Mir u svijetu započinje se raspadati u nutrini našega doma.

Morali bismo sebi od vremena do vremena postaviti nekoliko pitanja, kako bismo ispravno mogli usmjeriti svoje dane i svoje aktivnosti. Upitati se, primjerice: poznajem li siromahe? Poznajem li prije svega siromahe u svojoj obitelji, u svome domu, one koji žive u mojoj blizini? Ljude koji su siromašni i onda kad im možda ne nedostaje kruha? Tu su drugi oblici siromaštva, koje je to bolnije što se dublje nalazi u duši. Možda moj muž, moja supruga ili djeca ili moji roditelji ne oskudijevaju u odjeći ili u hrani. Ali je moguće da oskudijevaju u naklonosti, jer im ja ne nudim nikakvu.

Gdje započinje ljubav? U našemu vlastitom domu. Kada ona započinje? Kad se zajedno molimo. Obitelj koja se zajedno moli, ostaje međusobno povezana. Često dostaje jedna riječ, jedan pogled ili mala gesta, pa da sreća ispuni srce onih koje ljubimo.

Ponekad, kad se sastanem sa sebičnim roditeljima, reknem sebi: moguće je da su ti roditelji zabrinuti za one koji gladuju u Africi, u Indiji ili u drugim dijelovima trećega svijeta. Moguće je da oni sanjaju o tome kako će glad ipak nestati. Ali oni se ne brinu za svoju vlastitu djecu, ne primjećuju da postoji drugo siromaštvo i drukčija glad u njihovoj vlastitoj obitelji. Još više: oni su uzrok takve gladi i takva siromaštva.

Ljubav započinje kada se posvetimo onima koji žive uz nas: članovima naše vlastite obitelji. Upitajmo se ipak jesmo li svjesni toga, da možda naš muž, naša žena, naša djeca ili naši roditelji žive osamljeno ili izolirano od dru-

gih, da se ne osjećaju voljenima, ako i žive skupa s nama? Primjećujemo li to? Gdje su danas starci? Oni su u domovima (ako koji postoji!). Zašto? Jer ih se ne ljubi, jer se čine teškima, jer…

Započni s time da svom djetetu, svome mužu, svojoj supruzi rekneš ljubaznu riječ. Započni s time da pomogneš nekomu u svojoj zajednici, komu je to potrebno: na svome radnom mjestu, u svojoj školi…

Svijet je prezasićen s patnjama, i to zato jer nema mira. U svijetu nema mira, jer ga je tako malo kod kuće. Ima mnogo – čak previše! – nespokojnih domova.

Žena je stvorena da ljubi i da bude ljubljena. Žena je središte obitelji. U tome je njezina vrijednost i njezina čast. A tko je cijeni i poštuje?! Ako danas ima teških problema, oni su i u tome, što žena svoje poštovanje i svoju vrijednost traži izvan obitelji. Kad se dijete vraća kući, njegove majke nema tu da ga dočeka.

Kako možemo ljubiti Isusa u bližnjemu, ako nismo započeli s time da Ga poštujemo i ljubimo u osobama koje žive uz nas, u našemu vlastitom domu? Nije potrebno ići u predgrađa da bi se suočili s pomanjkanjem ljubavi, da bi se našlo siromaštvo. U gotovo svakoj obitelji, u svakome susjedstvu živi netko tko pati. Vjerujte mi: ako se ne možete dragovoljno žrtvovati za nekoga tko živi uz vas, ne možete ništa ponuditi ni siromasima.

Riječ »ljubav« se isto tako često krivo shvaća, kao što se krivo i rabi. Može netko reći nekomu drugomu da ga ljubi, a da pritom od druge osobe neobzirno želi imati sve što može, pa i ono što zapravo ne bi smio. Istinska ljubav može ići tako daleko, da se pritom trpi. Primjerice, bolno je morati ostaviti nekoga, koga čovjek voli. Katkad se čovjek mora čak žrtvovati za nekoga, koga voli. Kad čovjek

ulazi u brak, treba biti s ljubavlju pripravan odreći se svega onoga što se protivi ljubavi prema partneru. Majka koja djetetu daruje život, mora puno trpjeti. Isti je slučaj u redovničkome životu: da bismo potpuno pripadali Bogu, moramo se odreći svega onoga što stoji na putu ljubavi prema Bogu. Samo Ga tako možemo istinski ljubiti.

Ako istinski hoćemo mir, moramo se za to čvrsto odlučiti i ne dopustiti, da samo i jedno jedino dijete bude lišeno ljubavi.

Bojim se da ljudi nisu dostatno svjesni važnosti obitelji. Kad bi se ljubav unutar obitelji mogla učvrstiti, svijet bi postao topliji, čovječniji.

Mladi su ljudi danas – kakvi su u svim vremenima – u biti velikodušni i dobri. Ali ne smijemo ih varati potičući ih samo na potrošnju i zabavu. Jedini put da im se pomogne do sreće jest taj, da im se dadne prilika da čine dobro. Svaka ljubav počinje tamo gdje smo kod kuće. Kada obitelj živi u ljubavi, svi njezini članovi šire ljubav u svome okružju.

Ljubav počinje u krilu obitelji

Gdje počinje *ljubav?*
U krilu naše obitelji.
A kako počinje ljubav?
Time što se zajednički moli.

Vidite, što ljubav promijeni!
Ljubav oca!
Ljubav djeteta!
To nam može pomoći,
da svoja srca otvorimo Bogu.

Svaki od nas -
ova skitnica
koja prolazi pokraj nas bijaše
stvorena za nešto veliko:
da ljubi i bude ljubljena.

TREĆI DAN – MARIJA

Marija je naša majka,
uzrok naše radosti.
Jer je naša majka,
nikad mi nije bilo teško
govoriti s Marijom
i osjećati se posve blizu njoj.

Marijo, Majko Isusova i Majko svih
koji imaju dijela u njegovoj svećeničkoj službi,
k Tebi dolazimo kao djeca
koja trče k svojoj majci.

Nismo malena djeca,
nego odrasli,
koji iz svega srca žele biti Božja djeca.

Mi smo slabi ljudi;
stoga dolazimo i molimo
Tvoju majčinsku pomoć,
da nas mogneš uzdignuti iznad naših slabosti.
Moli za nas,
da mi sa svoje strane
mognemo biti ljudi molitve.

Zazivamo Tvoju zaštitu,
da mognemo biti slobodni od svakoga grijeha.
Zazivamo Tvoju ljubav,
da mogne vladati ljubav
i mi da mognemo biti samilosni, sućutni
i kadri opraštati.

Zazivamo Tvoj blagoslov,
da mognemo biti kao slika i prilika
Tvoga Sina,
našega Gospodina i Spasitelja, Isusa Krista.

Ako pažljivo čitamo sveto Evanđelje, zapazit ćemo da Marija nije održala ni jedan dug govor. Kako bi slavila Boga i zahvalila Mu, ispjevala je slijedeći himan:

»Veliča duša moja gospodina,
klikće duh moj u Bogu, mome Spasitelju,
što pogleda na neznatnost službenice svoje:
odsad će me, evo, svi naraštaji zvati blaženom.
Jer velika mi djela učini Svesilni,
sveto je ima Njegovo!
Od koljena do koljena dobrota je Njegova
Nad onima što se Njega boje.
Iskaza snagu mišice Svoje,
rasprši oholice umišljene.
Silne zbaci s prijestolja,
a uzvisi neznatne.
Gladne napuni dobrima,
a bogate otpusti prazne.
Prihvati Izraela, slugu Svoga,
kako obeća ocima našim:
spomenuti se dobrote Svoje
prema Abrahamu i potomstvu njegovu dovijeka.«

(Lk 1, 46-55)

Kad je upravo družba »Misionarki ljubavi« bila osnovana, bila je prijeko potrebna zgrada za kuću-maticu. Da to ostvarim, obećala sam Djevici, da ću 85 000 puta izmoliti »Spomeni se«, tj. slijedeću molitvu:

Spomeni se, o predobrostiva djevice Marijo,
kako se još nikada nije čulo
da si ikoga zapustila
koji se k Tebi u zaštitu utekao,
Tvoju pomoć zatražio
i Tvoj zagovor zaprosio.
Ohrabrena ovim pouzdanjem,
utječem Ti se i ja, Djevice djevica.
K Tebi, Majko, dolazim.
Pred Tobom, evo, stojim
ja grješnica i uzdišem:
Majko Božje Riječi,
nemoj prezreti mojih riječi,
nego ih milostivo poslušaj i usliši.
Amen.

Tada je nas sestara bilo još jako malo. Kako da ispunimo svoje obećanje? Najednom mi sine rješenje: svu djecu i bolesnike, za koje smo skrbili, skupiti zajedno u *Nirmal Hriday* i *Shishu Bhavan*. Naučila sam ih molitvu, i svi smo obećali da ćemo ju moliti. Nije potrajalo dugo, zgrada je bila naša.

U povodu proslave Svete godine 1984. Sveti je Otac slavio svetu misu pred golemim mnoštvom na Trgu sv. Petra. I skupina Misionarki ljubavi sudjelovala je na misi. Iznenada je počela padati kiša. Tada sam rekla sestrama: odmah ćemo devet puta izmoliti »Spomeni se« našoj Gospi, da prestane kišiti. Bili smo kod drugoga »Spomeni se«, a kiša je padala još jače. Kad smo došle do trećega, četvrtoga i tako osmoga, kišobrani su se počeli zatvarati. Upravo smo završile s devetim, a jedino su naši kišobrani još bili otvoreni. Bile smo tako zaokupljene molitvom, da nismo ni pazile na vrijeme. Kiša je prestala padati.

Naša draga Gospa daje nam najbolju pouku iz poniznosti. Iako bijaše puna milosti, nazivaše sebe službenicom Gospodnjom. Iako bijaše Majka Božja, išla je preko gorja posjetiti svoju rođakinju Elizabetu i pomagati joj u kući. Iako bijaše bez grijeha začeta, nalazi se s Isusom u njegovu poniženju s križem na leđima i ostaje kao grješnica, koja treba otkupljenje, pod križem.

Nećemo stajati i čekati da siromasi dođu k nama. Izađimo, tražimo, kao što je učinila Marija kad se osjećala posve ispunjena Isusom. Ali na putu se želimo moliti.

Iznenađuje s kolikom poniznošću je započela tajna otkupljenja. Bog nije poslao arhanđela Gabrijela u palaču bogatih i glasovitih ljudi, nego k mladoj djevojci Mariji, koja je živjela u skromnoj kući u Nazaretu. Marija je sa svoje strane postavila samo ovo pitanje: »Kako će se to dogoditi?« Anđeo joj je dao jednostavan odgovor, a ona, koja bijaše puna milosti, nije tražila da zna više.

Znamo scenu s one svadbe, kako je opisana u Ivanovu Evanđelju (Iv 2, 3). Tu bijaše mnogo ljudi, ali samo je Marija primijetila da se vino primiče kraju. Suosjećala je s mladencima pa ih je htjela poštedjeti neprilike da nemaju dostatno vina za uzvanike. Što je dakle učinila? Ne svra-

ćajući pozornost na sebe, dostojanstveno je napustila dvoranu (na židovskim svečanostima muškarci i žene bili su odijeljeni jedni od drugih), približila se k Isusu i sasvim jednostavno rekla: »Nemaju vina.« Ovdje se vidi Marijina zabrinutost. Ona zapaža nevolje drugih i sućutno ih iznosi Isusu.

Svoju ljubav prema Mariji pokazujemo dok radimo po njezinu Sinu Isusu, s Njim i za Njega.

Kod siromaha bismo trebali činiti ono što je Marija činila kod svoje rođakinje Elizabete: staviti se u njihovu službu.

Pošto je bila izrekla svoj Da, Marija nije imala ni najmanje dvojbe. O tome nije ni s kim govorila, ni s Josipom.

Poslušat ćemo Mariju, da nas ona pouči da budemo sućutni i od srca ponizni, kao što je to ona činila sa svojim Sinom Isusom; tako možemo počastiti našega nebeskog Oca.

Kad sam posljednji put bila u Nizozemskoj, prišao mi je jedan protestant sa suprugom i počeo govoriti: »Imam dojam, da vi katolici pretjerujete s Marijom.« Odgovorila sam mu da bez Marije ne bi bilo Isusa. Ništa mi na to nije odgovorio. Nekoliko dana kasnije poslao mi je lijepu razglednicu s riječima: »Bez Marije nema Isusa.«

Molimo se Mariji

Molimo se Mariji, našoj majci,
koja je na našoj strani!
Molimo se njoj,
koja nije samo Isusova majka,
nego je i krasna i neokaljana,
savršena čistoća:
Neoskvrnjena, puna milosti.

Ako Marija ostane kod nas,
moći ćemo Isusa čuvati u svojim srcima,
i bit će nam moguće
ljubiti ga u najsiromašnijima
i služiti mu u najsiromašnijima.

ČETVRTI DAN – SVAKI DAN JE POSVEĆEN BOGU

Dnevna molitva za služenje

Gospodine,
predaj nas u službu našoj braći
koja po svemu svijetu
žive i umiru u siromaštvu i gladi.
Povjeri ih nama, danas,
skupa s našom ljubavlju,
daj im kruh svagdašnji,
kruh razumijevanja, mira i radosti.
Gospodine,
učini me oruđem mira,
da mogu donijeti ljubav tamo gdje je mržnja,
sklad gdje je nesklad, istinu gdje je zabluda,
vjeru gdje je dvojba, nadu gdje je beznađe,
svjetlo gdje je tama, radost gdje je žalost.
Gospodine,
daj da tješim, a ne da budem tješena;
da razumijem, a ne da budem shvaćena;
i da volim, a ne da sam voljena;
jer zaboravljajući na sebe, nalazimo sebe;
opraštajući, oprošteno nam je;
umirući, budimo se u vječnosti.
Amen.

Da bismo sve to mogli ispuniti, naš je život usko povezan s euharistijom i molitvom. Naš dan započinje sa svetom misom, primanjem pričesti i s meditacijom.

Naš je život strogo uređen. Sve radimo zajednički: molimo zajednički, jedemo zajedno, skupa obavljamo svoj posao. Svaka sestra posjeduje samo dva sarija, svakoga dana jednoga od njih operemo.

Nakon mise i doručka nekoliko sestara ide u Kuću umirućih, nekoliko gubavcima, druge u škole što ih vodimo u četvrti bijede Kalkute, treće se opet brinu za jelo, ostale posjećuju siromašne obitelji ili poučavaju u katekizmu ili u drugim predmetima. Sestre idu amo tamo, a u svojim rukama uvijek imaju krunicu.

Tako molimo i na ulicama. Moleći srećemo ljude. Krunica nam je postala snagom i zaštitom.

Uvijek idemo po dvije. Vraćamo se oko podne kako bismo u dvanaest i trideset objedovale. Nakon objeda radimo u kući. Potom sestre imaju pola sata odmora, jer su bile cijelo vrijeme na nogama. Imamo razmatranje, slavimo Euharistiju i molimo križni put. U četrnaest sati imamo pola sata duhovne vježbe. Iza toga popijemo šalicu čaja.

U petnaest sati sestre koje su već položile svoje zavjete idu ponovno na ulicu. Kandidatice i novakinje ostaju u kući. One imaju pouku u vjeronauku i Bibliji, ali i u našim redovničkim pravilima. Između 18.15 i 18.30 sati sve se sestre opet vraćaju kući. Od 18.30 do 19.30 sati imamo klanjanje pred izloženim Presvetim.

Sati pobožnosti nisu na štetu našega Reda. Znamo raditi i po deset do dvanaest sati, a da ne prekinemo svoje služenje siromasima.

U 19.30 sati večeramo. Za dvadeset minuta nakon jela pripremimo svoje zadatke za sljedeći dan. Vremenom od

20.30 do 21.00 sati slobodno raspolažemo, pošto smo cijeli dan radile. U 21.00 sat odlazimo u kapelu kako bismo se pripremile za večernju molitvu i meditaciju za nadolazeći dan.

Jedan dan svakoga tjedna predviđen je za duhovnu obnovu. Toga dana (na posao) izlaze novakinje prve godine, jer one to ne čine svakoga dana.

Na dan duhovne obnove sve sestre koje su položile zavjete ostaju kod kuće. Ovaj nam dan nudi veličanstvenu prigodu da popunimo svoju prazninu novim snagama. Upravo je zbog toga to tako divan dan! Toga dana idemo također na ispovijed i imamo klanjanje pred Presvetim.

Možemo s Tobom uskrsnuti

Gospodine, pomogni nam da naučimo podnositi
poteškoće i patnje svakidašnjega života
i uspravimo se na Tvojoj smrti na križu
i Tvome uskrsnuću,
tako da dospijemo k sve većoj i stvaralačkoj
punini života.
Ti si strpljivo i ponizno
prihvatio dno ljudskoga života
kao i nevolju svoje patnje
i svoga razapinjanja na križ.
Pomozi nam, da nevolje i poteškoće,
što nam ih svaki dan iznova donese,
prihvatimo kao dobrodošlu prigodu,
da rastemo kao ljudi i Tebi postanemo slični.
Učini nas sposobnim da ih strpljivo
i odvažno izdržimo,
i u nama jačaj pouzdanje u Tvoju potporu.
Budući da s Tobom umiremo,
s Tobom možemo uskrsnuti.

PETI DAN – PRIMJER KRŠĆANSKE LJUBAVI

Molitva Isusu

Molimo Isusa,
da održi na okupu naše obitelji
i da nam pomogne,
očuvati radost,
što se uzajamno ljubimo.

Čuvajte i povežite po Mariji
u svojim srcima Isusovo srce.
Tko bi mogao bolje od Marije i Josipa
držati na okupu naše obitelji?
Tko pozna radost
uzajamne ljubavi
bolje nego oni -
a isto tako i mir
i nježnost ljubavi.

Jednoga dana dođe *mi* bračni *par* i donese puno novca za siromahe (morate znati da mi samo u Kalkuti dnevno hranimo 9000 ljudi).

Upitala sam ih oboje: »Kako ste mogli skupiti toliko novca?«

Odgovorili su: »Vjenčali smo se prije dva dana. Prije toga odlučili smo odreći se svadbene gozbe. Umjesto toga htjeli smo kao znak naše uzajamne ljubavi dati vama ovaj novac.«

Divni, velikodušni mladi ljudi!

Pitala sam dalje: »Zbog čega ste to učinili?«

Odgovorili su: »Mi se toliko volimo, da smo svoju ljubav rado željeli podijeliti s drugima, posebice s onima kojima vi služite.«

Kakva divna gesta!

Pripovijeda Majka Terezija: Neka majka posla u pismu nekoliko tisuća pezeta za djelo: Pročitala sam članak o radu Majke Terezije i o onome što ona čini za siromahe. Nakon toga sam razgovarala sa svojom djecom – jedno ima pet, drugo sedam, a treće devet godina. Nismo bogati! Živimo od primanja moga supruga, a to nije mnogo. Unatoč tomu, možemo si, nasuprot mnogih drugih, dopustiti luksuz – tri dobra obroka dnevno.

Ako smo na ovome svijetu svi braća, onako kako to ljudi kao Majka Terezija vjerodostojno govore i pokazuju, zašto ne bismo svoj kruh podijelili sa siromašnijom braćom? Moja sedmogodišnja kći, koja iznad svega voli slastice, desert, došla je na sljedeću ideju: htjela je tri dana tjedno odricati se deserta u korist djece Majke Terezije. Drugo dvoje su oduševljeno na to pristali. Veoma sam ponosna na njih ... »

Jednoga dana dođe *direktor* moćnoga industrijskog pogona k meni i ponudi nam veliko zemljište u Bombayu. Jedva što me bio ugledao, upita me temperamentno: »Majko Terezijo, kakva financijska sredstva očekujete da biste preživjeli?« Namjesto odgovora upitala sam ga: »Možete li mi reći, tko Vas je poslao?« On reče: »Neka vrsta neodložne potrebe.«

Objasnila sam mu: »Drugi ljudi također dođu ovamo iz istoga razloga. Razumijete li sad odakle potječu naša sredstva za pomoć?«

Samo u Kalkuti dnevno hranimo otprilike 9000 ljudi. Ako jednoga dana ne bismo kuhali, svi bi ti ljudi ostali gladni. Ipak, to se do danas još nikad nije dogodilo.

Jednoga petka ujutro dođe mi odgovorna sestra i rekne: »Majko, danas i sutra nemamo ništa za kuhanje. Ljudima moramo reći, da im ništa ne možemo dati.«

Nisam znala što bih joj trebala odgovoriti. Ali oko devet sati toga jutra vlasti su morale zatvoriti škole, a nama su ponudile školski kruh. Tako su se i naša djeca i odrasli, na sreću, dva dana mogli hraniti. Vjerujem da nikad u životu nisu pojeli toliko kruha.

Zbog čega su škole bile zatvorene, nitko nije znao. Ja, naprotiv, veoma dobro! Bijaše to znak Božje ljubavi prema onima kojima je bila potrebna naša pomoć.

Gospodine, nauči me!
Gospodine, nauči me govoriti ne kao mjed što,
istina, zveči ili kao praporac što ječi, nego s ljubavlju.
Učini me sposobnom razumjeti i daj mi vjeru
koja premješta brda, ali sve s ljubavlju.
Nauči me onu ljubav, koja je uvijek strpljiva
i uvijek nježna:
nikada zavidna, nikada umišljena,
nikada sebična i sitničava.
Ljubav, koja nalazi radost u istini.
Ljubav, koja je uvijek pripravna oprostiti,
vjerovati, nadati se i podnositi.
I kada sve prolazno prođe i sve postane čisto i jasno,
daj da tada budem slab,
ali ipak postojan odsjaj tvoje savršene ljubavi.

ŠESTI DAN – GDJE SU NAŠI BLIŽNJI?

SMIJEŠAK ZA MOJE

U mene kod kuće!
U krilu moje obitelji!
Nije potrebno ići na ulicu.
Ovdje, u mene kod kuće!
Prepoznajem li Krista u bijednu liku siromaha?
Što je s mojim roditeljima:
s mojim ocem, mojom majkom?
Shvaćam li ih?
Kad ostare,
katkad su nam na teret.
Jesam li u stanju
s njima biti strpljiv?
Jesam li u stanju
darovati im smiješak?
Znače li oni meni nešto osobito?

Gdje su naši stari? U nekome od staračkih domova! Zašto nisu kod vas? Gdje je dijete sa smetnjama u razvoju? U nekoj od specijaliziranih ustanova. Zašto nije kod vas? Ovo dijete, vi, mladi očevi i majke, Božji je dar. Molite se za sebe, da ne upropastite Božje djelo ... Molite se da vas nikada odluka i drugi interes ne odvrate i spriječe u tome da uvijek u euharistiji, pod prilikama kruha i u bijednu liku siromašnih, vjerujemo u Krista.

Gdje su danas naši stari ljudi? Oni su u domovima. Gdje je nerođeno dijete? Gdje? Mrtvo je. Otišlo je. Jer ga ne želimo. Osjećam kao veliko, golemo siromaštvo to što na Zapadu dijete mora umrijeti, jer se plašimo othraniti jedno dijete više, odgajati jedno dijete više. Dijete mora umrijeti prije nego što je rođeno. Nije li to veliko siromaštvo?

Strah od toga da se u obitelji mora uzdržavati i nekoga ostarjelog, prouzroči da ga se protjera. Ali jednog ćemo dana morati sresti Gospodina. Što ćemo mu odgovoriti kad nas upita za ono malo dijete, za staroga oca i majku koji su njegova stvorenja, Božja djeca? Kako će glasiti odgovor?

Bog je svu svoju ljubav položio u stvaranje ljudskoga života. Zato nemamo pravo uništiti ga, napose ne mi koji znamo da je Krist umro za taj život kako bi ga spasio. Krist je umro i sve je dao za dijete; pa ako smo zaista kršćani, onda i za nas vrijede riječi: »Kršćanstvo je davanje.«

Isus, Marija i Josip – sveta obitelj iz Nazareta – daju nam divan primjer onoga što obitelj može zajednički učiniti. Josip bijaše običan tesar, koji je tim svojim zanimanjem uzdržavao Isusa i Mariju. On bijaše odgovoran za živežne namirnice, za odjeću – za ono što im je trebalo.

Marija, majka, ispunila je svoju jednostavnu zadaću: bila je domaćica, imala je muža i sina kojima je dala dom, a oni su se brinuli za nju. Ona se brinula za uređen život

i dom u kojemu su svi rado bili zajedno. Tu je vladala ljubav, iskrenost, potpora i uzajamna nježnost. Tako je odrastao Isus. Oni su nam uzor, pa se počinjemo pitati: kako je u mojoj obitelji?

Neimaština nije samo u tome što nam nedostaje ovo ili ono. Samo ako smo tu jedni za druge, jedan za drugoga, imamo sve.

Nadam se da se molite da se Bog nastani i u vašim obiteljima. I nadam se da se molite za svoga sina, za svoju kćer: da svoju djecu stavljate Bogu na raspolaganje, kako bi ona preobrazila njegova dobra, njegovu ljubav, kako bi ona bila sjaj života u svijetu, kako bi ona bila goruć poziv Božji u današnjemu svijetu. Još nikad svijet nije toliko trebao ljubav kao danas. Nije važno tko ste vi. Možda ste kršćanska, katolička ili neka nekršćanska obitelj. Ali svaka bi obitelj trebala moliti, obratiti se Bogu, vjerovati u Boga. Trebali bismo vjerovati u Božju ljubav. Ljubav učimo kod kuće.

»Jučer« je već prošlo.
»Sutra« tek dolazi.
Imamo samo »danas«.

Pomognimo našoj djeci, da budu onakva kakva danas hoće biti. Ako dolazi »sutra«, ako »sutra« već treba biti »danas«, imaju li ona već potrebnu hrabrost sresti to »danas« s većom ljubavlju. Jer ljubav počinje kod kuće.

Držim da od početka moramo svoju djecu učiti da se kod kuće uzajamno ljube. To ne mogu učiti ni od koga drugoga nego od svoga oca i svoje majke. Oni to vide u ljubavi što je otac majci, a majka ocu iskazuje. Vjerujem da to daje našoj djeci snagu, da ovu ljubav unesu u »sutra«.

Molitva svetomu Josipu

Sveti Josipe,
ponizno te molimo,
za ljubav i brigu
koju si dao Isusu i Mariji,
uzmi i naš život pod svoje okrilje.
Vodi nas k većoj slavi Božjoj
i pribavi nam milost
ispuniti njegovu svetu volju.
Amen.

SEDMI DAN – ŽIVOT I SMRT

U času smrti
nećemo biti suđeni prema broju
zaslužnih djela koja smo izvršili,
ni prema broju diploma
koje smo tijekom svoga života postigli.
Bit ćemo suđeni prema ljubavi,
koju smo uložili u svoja djela.

Prepustimo odluku Bogu, koji je svoju crkvu već obdario tolikim svetcima. U gradu, tako lijepu poput ovoga, nikad ne bi smjelo biti čovjeka, stara ili mlada, žene ili muškarca, koji bi se osjećao napuštenim. Ako se takvo što dogodi, ako budete svjedoci takvih događaja, potražite Misionarke ljubavi i izvijestite ih o onome što se dogodilo. One će se skrbiti za osobu ili osobe, koje su ostavljene, u čvrstu uvjerenju kako je ostavljena osoba Krist sam.

Život je dar koji nam je Bog dao. Taj je život nazočan i u još nerođenu čovjeku. Ljudska ruka nikad ne bi smjela pripremati kraj jednomu životu. Uvjerena sam da krik djece, čiji je život prekinut prije rođenja, ranjava Božje uši. Rat je istrjebljivanje ljudskih bića. Komu bi ikada moglo pasti na pamet da je »pravedan«? Ne izručujte djecu smrti!

Prvi čovjek koji je Isusu izrekao dobrodošlicu, koji ga je prepoznao u utrobi Njegove vlastite Majke, bijaše dijete:

Ivan Krstitelj. Čudesno je to: Bog izabire nerođeno dijete da navijesti dolazak Njegova Sina, Otkupitelja. Dokle god se do kraja trudimo, ne trebamo se zbog svojih neuspjeha osjećati obeshrabrenima. Ali jednako tako malo imamo pravo sebi pripisivati bilo koji uspjeh. Sve smijemo pripisati Bogu i to činiti u svoj iskrenosti.

Prije nekoliko mjeseci (kako zacijelo znate, mi sestre radimo i noću) načinile smo svoju ophodnju kroz Kalkutu i skupile petero ili šestero ljudi, koji su bili ostavljeni ležati na ulicama. Bili su u veoma lošem stanju. Donijeli smo ih zbog toga u Kuću umirućih u Kalighat (Kalkuta). Među njima je bila jedna jako sitna žena koja, zbog svoga lošeg stanja, bijaše gotovo na samrti. Rekla sam sestrama: »Vi se pobrinite za ostale, ja ću se pobrinuti za ovu ženu.« Htjela sam je upravo položiti u krevet, kad me ona uhvati za ruku, a na njezinu se licu pojavi čudesan smiješak. Samo je rekla: »Hvala.« I umrla je. Uvjeravam vas: ona je više dala meni, nego što sam ja bila dala njoj. Darovala mi je svoju zahvalnu ljubav. Nekoliko trenutaka promatrala sam njezine crte lica i upitala se: Što bih ja bila učinila na njezinu mjestu? I odgovorila sam sebi samoj u svoj iskrenosti: nedvojbeno bih učinila i ono najmanje moguće, da na sebe svratim pozornost drugih. Ja bih vrištala: »Gladna sam! Umirem od žeđi! Pomognite mi, umirem!« Ona se, naprotiv, pokazala tako zahvalnom, tako plemenitom… nikad se ne umorim ponavljajući: siromasi su divni! U svome srcu čuvam posljednje poglede umirućih. Činim sve što mogu da se oni osjećaju voljenima u tome važnu trenutku, u kojemu može biti otkupljeno naoko beskorisno biće.

Sjećam se kako sam jednom iz ruševina spasila neku staricu, koja je bila blizu smrti. Uzela sam ju na svoje ruke i odnijela u našu kuću. Zbog toga je znala, da će umrijeti.

Neprestano je samo ogorčeno ponavljala: »Moj vlastiti sin mi je to učinio.« Nije rekla: »Umirem od gladi. Ne mogu to više izdržati.« Nešto ju je drugo čvrsto držalo zarobljenom: to, da mora reći kako je to učinio njezin vlastiti sin. Nakon stanovita vremena mogla sam ju čuti kako govori: »Opraštam svomu sinu.« Bila je već pred posljednjim izdisajem kad je to šaptala.

Umrijeti u miru s Bogom, vrhunac je cijeloga ljudskoga života. Od svih onih koji su preminuli u našim domovima, nikad nisam nekoga vidjela da umire u očajavanju ili u jadikovanju. Svi su oni umirali s mirom.

Donijela sam u našu Kuću za umiruće u Kalkuti muškarca, koga sam našla na ulici. Kad sam odlazila, rekao je: »Kao životinja živio sam po ulicama, ali sada umirem kao anđeo.« Osjećala sam se sretnom. Umro je sa smiješkom, jer se osjećao voljenim i zbrinutim. To je veličina naših siromaha!

Ako čovjek ne živi za druge,
gubi svoj smisao.

Isus je rekao: .»Neka se ne uznemiruje srce vaše! Vjerujte u Boga i u mene vjerujte! U domu Oca mojega ima mnogo stanova. Da nema, zar bih vam rekao: Idem pripraviti vam mjesto? Kad odem i pripravim vam mjesto, ponovo ću doći i uzeti vas k sebi da i vi budete gdje sam ja« (Iv 14,1-3)

Molitva za umiruće

Dragi Bože,
veliki iscjelitelju,
klečim pred tobom
jer bez tvoga blagoslova
moje sposobnosti i darovi beskorisni su.
Molim te: daj mojim rukama spretnost,
momu razumu jasnoću,
momu srcu dobrotu i sućutnost.
Daj mi poštenja i strpljivosti
i snage ponijeti barem dio tereta
moje braće i sestara.
Daj mi uvijek imati na umu da si mi,
služenjem na smrt bolesnima,
iskazao osobitu čast.
Skini s moga srca svaku krivicu
i sve svjetovne požude
i daj mi pouzdati se u tebe
jednostavnom, djetinjom vjerom. Amen.

DEVETODNEVNA RAZMATRANJA, MOLITVE I MEDITACIJE S BLAŽENOM MAJKOM TEREZIJOM

Uvodna molitva

Dragi Isuse, vjerujem da si ti Sin Božji i moj Spasitelj. Potrebna mi je Tvoja ljubav da me očisti od mojih grijeha i nedjela. Potrebno mi je Tvoje svjetlo da odagna moju tamu. Potreban mi je tvoj mir da ispuni i zadovolji moje srce. Otvaram sada vrata svoga srca i molim Te da uđeš u moj život i udijeliš mi dar vječnog života. Amen (Ako još niste primili Isusa u svoje srce, to možete činiti ponavljajući ovu kratku molitvu)

Oče naš, koji jesi na nebesima, sveti se ime tvoje, dođi kraljevstvo tvoje; budi volja tvoja kako na nebu tako i na zemlji.

Kruh naš svagdanji daj nam danas, i otpusti nam duge naše, kako i mi otpuštamo dužnicima našim, i ne uvedi nas u napast, nego izbavi nas od Zla. Amen.

Zdravo, Marijo, milosti puna, Gospodin s tobom. Blagoslovljena ti medu ženama i blagoslovljen plod utrobe tvoje, Isus.

Sveta Marijo, Majko Božja, moli za nas grješnike, sada i na času smrti naše. Amen.

Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetomu.

Kako bijaše na početku, tako i sada i vazda i u vijeke vjekova. Amen.

CAUSAE CANONISATIONIS TERESIAE A CALCUTTA
POSTULATOR
Teresiae a Calcutta

Prvi dan – Obitelj

»Muževi, ljubite svoje žene kao što je Krist ljubio Crkvu te sebe predao za nju... Dakle, neka svaki od vas ljubi svoju ženu kao samog sebe, a žena neka poštuje svoga muža... Djeco, slušajte svoje roditelje u Gospodinu, jer to je pravedno... A vi, očevi, ne srdite svoje djece, nego ih odgajajte stegom i urazumljivanjem Gospodnjim!« *(Ef 5,25.33; 6,1.4)*

Otac i majka – dok se međusobno ljube, dok vole svoju djecu, ljube Boga.

Kao što ljubav i mir započinju kod kuće, tako kod kuće započinju i sukobi i žalost, ako obitelj nije jedno.

Zajedno se drži ona obitelj koja moli. Pa ipak sve više susrećemo obitelji koje ne ostaju zajedno – a to najviše ugrožava mir u svijetu.

Kad danas u svijetu ima toliko sukoba, toliko žalosti, toliko nasilja i straha, onda je to zato što obitelji više nisu jedno... Otac je protiv majke, djeca su protiv roditelja, roditelji protiv djece...

Majka koja učini ubojstvo u svome vlastitom tijelu, majka koja se plaši vlastitoga čeda iz straha da bi morala ljubiti još jedno dijete, zato ga ubija – i dijete mora umrijeti da bi ona živjela i mogla biti slobodna.

Ako majka može ubiti svoje vlastito dijete, što onda može zaustaviti ubijanje? Kad danas u svijetu ima toliko tr-

pljenja, toliko boli, onda je to zato što je dijete – nerođeno dijete, nevino dijete – neželjeno, nevoljeno, prezreno.

Mislim da je najveći dar što ga možemo pružiti jednome djetetu to, da ono osjeti da je željeno, voljeno i prihvaćeno – jer to je dijete najveći Božji dar za obitelj, za narod, za svijet.

Jer to je dijete Božji život, stvoreno na Božju sliku – za veće stvari: da voli i bude voljeno.

Misao dana

Djeca su umiljata srca. Djeca su bezbrižna srca.
Djeca su nepristrana srca. Djeca su još čista srca.
Bog govori preko gladna djeteta – Slušajmo ga.
Bog govori preko gola djeteta – Slušamo ga.
Bog govori preko bolesna djeteta – Slušajmo ga.
Bog govori preko u majčinoj utrobi ubijenog djeteta – Slušamo ga.
Bog govori preko djece – Slušajmo ga.
Bog nam nije dao veće časti od ove:
da nas je nazvao svojom djecom

Očenaš...Zdravo Marijo...Slava Ocu...

Drugi dan – Čuvati Isusove zapovijedi – Radost

Budete li čuvali moje zapovijedi, ostat ćete u mojoj ljubavi; kao što sam i ja čuvao zapovijedi Oca svoga te ostajem u ljubavi njegovoj. To sam vam govorio da moja radost bude u vama i da vaša radost bude potpuna. *(Iv 15,10-11)*

Naravno, naša će radost biti potpuna, ako ostanemo u njegovoj ljubavi – jer njegova ljubav je osobna, nutarnja, istinska, živa, tankoćutna, vjerna.

Kad se Isus rodio, anđeli radosno navijestiše njegov dolazak: »Kličite od veselja!« Radost jer se rodio Isus. Pastiri i drugi koji bijahu oko Isusa izgledalo je kao da su zračili radost. Radost za koju sam Isus reče da je došao čas dati ju: »... da moja radost bude u vama i da vaša radost bude potpuna.«

Apostol Pavao govori često o ovoj radosti. A svećenik prilikom krštenja govori novokršteniku: »...Idi i radosno služi Crkvi!« Radosno srce je kao sunčana zraka Božje ljubavi, nada u vječnu sreću, plamteća božanska vatra.

Dadnemo li Isusu prostora da živi u nama, iskusit ćemo ovu radost. I ako molimo, i mi ćemo postati zraka ljubavi Božje – kod nas kod kuće, tamo gdje živimo, i konačno za čitav veliki svijet. Svijet je danas gladan radosti koja dolazi iz čista srca; jer tko ima čisto srce, može gledati Boga.

Misao dana

Ako ljubimo jedni druge i jedni drugima u kuću donosimo mir, radost, moći ćemo nadvladati svako zlo u svijetu.

Očenaš...Zdravo Marijo...Slava Ocu...

Treći dan – Isus je kruh života.

Ja sam kruh života. Tko dolazi k meni, neće ogladnjeti; tko vjeruje u mene, neće ožednjeti nikada

(Iv 6, 35)

Ovo je jedna velika istina: Tko uvijek blaguje njegovo tijelo i pije njegovu krv, nikada neće ogladnjeti. Zato je Isus postao »kruhom života« – da utaži našu glad za Bogom, našu glad za ljubavlju, za vječnom ljubavlju, za neograničenom ljubavlju... No to mu nije bilo dostatno. On je čak i sam postao gladan da bismo mi, ljudskom ljubavlju, utolili njegovu glad.

Isus je to izrazio na jedinstven način kad je rekao: »Bijah gladan i dadoste mi jesti; bijah gol i zaodjenuste me; bolestan bijah i pohodiste me; putnik bijah i primiste me...«

Božja glad za ljudskom ljubavlju, za ljudskom skrbi, za ljudskom blizinom, za radošću ljubiti i smjeti biti blizu, postala je razlog njegova utjelovljenja: Tako on može biti ljubljen od tebe i od mene.

Misao dana

Kako je velika ljubav koju nam Isus pokazuje u Euharistiji! On sam postaje kruhom života, da utoli našu glad za ljubavlju. I on sam postaje gladan da bismo mi utolili njegovu ljubav prema nama.

Očenaš...Zdravo Marijo...Slava Ocu...

Četvrti dan – Zvanje

»Ne izabraste vi mene nego ja izabrah vas«

Zvanje je jednostavno poziv pripadati potpuno Kristu, u uvjerenju da me ništa ne može rastaviti od njegove ljubavi. Zvanje je poziv zaljubiti se u Boga i tu ljubav dokazati. Kako ljubim Boga? Kako dokazujem svoju ljubav prema njemu? Dobro obavljajući zadani mi posao, vjerno vršeći ono što mi je Bog povjerio – svejedno kako to izgledalo.

Kad moje sestre polažu zavjete, one uzimaju Isusa, Raspetoga za zaručnika – i to je njihovo zvanje: ljubiti Krista nepodijeljenom ljubavlju u čistoći, u pravoj slobodi, a to znači u siromaštvu, u potpunu predanju u poslušnosti, i u slobodnu služenju svim srcem najsiromašnijima među siromasima. One dokazuju svoju ljubav prema Bogu pretvarajući tu ljubav u živi čin.

Kako god izgledao povjereni ti posao – uvijek je on za tebe sredstvo da svoju ljubav prema Bogu pretvoriš u živi čin, u konkretan oblik ljubavi. Kad god nekomu daruješ osmijeh, to je čin ljubavi, dar jednoj osobi, nešto divno...

Želim li, dakle, znati koliko ljubim Krista, želim li znati jesam li uistinu zaljubljena u Boga, moram se pitati jedino to kako obavljam povjereni mi posao – koliko ljubavi ulažem izvršavajući ga. Vidiš, rad sam po sebi ne

čini naše zvanje – naše zvanje je u tome da potpuno pripadamo Isusu uvjereni da nas ništa ne može rastaviti od njegove ljubavi. Ne radi se o tome što činimo ili koliko činimo, radi se samo i jedino o tome koliko ljubavi ulažemo u povjereni nam posao.

Što činiš ti, to možda ne mogu učiniti ja...

Što činim ja, to možda ne možeš učiniti ti...

Ali svi mi zajedno činimo nešto lijepo za Boga.

Misao dana

Sve nas je Bog pozvao. Imenom sam vas zazvao, govori Isus.. Vi pripadate meni. Ništa zla neće vam se dogoditi. Vatra vas neće uništiti. Dragocjeni ste u mojim očima. Ja vas ljubim.

Očenaš...Zdravo Marijo...Slava Ocu...

Peti dan – Molitvom do dara Vjere

»Vrata bijahu zatvorena, a Isus dođe, stane u sredinu i reče: 'Mir vama!' Zatim će Tomi: 'Prinesi prst ovamo i pogledaj mi ruke! Prinesi ruku i stavi je u moj bok i ne budi nevjeran nego vjeran.' Odgovori mu Toma: 'Gospodin moj i Bog moj!' Reče mu Isus: 'Budući da si me vidio, povjerovao si. Blaženi koji ne vidješe, a vjeruju!« *(Iv 20, 26-29).*

Isusove riječi o vjeri najljepši su i najpoticajniji odlomci Evanđelja: »Blaženi koji ne vidješe, a vjeruju.« Vjera je plod molitve. Ako molimo, vjerovat ćemo. Ako vjerujemo, ljubit ćemo – jer ljubav je plod vjere, a služenje plod ljubavi. Pa ipak: želimo li produbiti svoju vjeru, moramo produbiti i svoje jedinstvo s Kristom.

Molimo mu se a da ga ne vidimo, obraćamo mu se, priklanjamo mu se – ljubimo ga iako ga ne vidimo. Vjera – najdivniji dar koji Bog može dati jednomu ljudskom biću. Vjerovati da Isus jest, da Krist jest... Bog od Boga, Ljubav od Ljubavi, pravi Bog od pravoga Boga, rođen, ne stvoren; istobitan s Ocem, po njemu je sve stvoreno...

Da bismo mogli vjerovati, postao je sasvim malen, ljudsko biće kao i mi. Da bi ojačao našu vjeru, postao je »kruhom života« – i dijete može lomiti taj kruh, i dijete može taj kruh blagovati. To je poniznost u životu vjere i vjera u životu poniznosti.

Možemo razumjeti Božju veličinu, ali kako je teško shvatiti Božju poniznost! Zato moramo moliti – da bismo vjerovali.

Misao dana

Plod šutnje je molitva. Pod molitve je vjera.
Plod vjere je ljubav. Plod ljubavi je služenje.
Plod služenja je mir.

Očenaš...Zdravo Marijo...Slava Ocu...

Šesti dan – Marija – naša Majka

»Tih dana usta Marija i pohiti u Gorje, u grad Judin. Uđe u Zaharijinu kuću i pozdravi Elizabetu. Čim Elizabeta začu Marijin pozdrav, zaigra joj čedo u utrobi. I napuni se Elizabeta Duha Svetoga i povika iz svega glasa: 'Blagoslovljena ti među ženama i blagoslovljen plod utrobe tvoje!« (Lk 1,39-42)

Marija – najljepši Božji dar ljudima. Onoga časa kad je Isus ušao u njezin život, Marija se napuni milošću i odmah »žurno« pođe dati ga drugima. Plod njezina jedinstva s Kristom, plod njezine molitve, plod njezina potpuna predanja Bogu jest u njezinim riječima: »Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po riječi tvojoj...«

Plod njezina jedinstva s voljom Božjom bila je njezina čežnja i žarka želja da Isusa dadne drugima. Tako ona pohita da to učini, prihvaćajući niski posao služavke... Bog upravo to očekuje od tebe i od mene.

Kad blagujemo kruh života, i mi smo puni Boga, puni Isusa... Nosimo li ga zaista »žurno« drugima? Ljudi s kojima dolazimo u dodir – kod kuće, na našemu radnom mjestu – mogu li oni u nama uistinu vidjeti Isusa? Svijetli li Isusovo svjetlo u nama, i po nama drugima? A trebalo bi biti tako. Jer u svetoj pričesti k nama dolazi isti onaj Isus koji je došao u Marijino krilo. Zato i mi, poput nje, moramo »žurno« poći i darovati Isusa drugima.

To je razlog da uvijek molimo: »Marijo, daj nam srce tako divno, tako čisto, tako neokaljano, tvoje srce, tako puno ljubavi i ponizno da budemo sposobni Isusa primiti i nositi kao što si ga ti primila i nosila – drugima. Ti si uzrok naše radosti jer si nam darovala Isusa – pomogni i nama biti uzrokom radosti za druge sve dok ne darujemo Isusa svima onima s kojima dolazimo u dodir.«

Ljudi su danas više nego ikada gladni Isusa – a on je jedini odgovor, hoćemo li istinski mir na ovome svijetu.

Misao dana

Govoreći Bogu »Neka mi bude po tvojoj riječi«, Marija je prihvatila Božji poziv da primi Isusa u svoj život. Poslušala je i postala službenicom Gospodnjom. I danas dolazi k nama isti Isus, živi Isus, preobražen u kruhu života.

Očenaš...Zdravo Marijo...Slava Ocu...

Sedmi dan – Bog je naš Otac

»Svi koje vodi Duh Božji sinovi su Božji. Ta ne primiste duha robovanja da se opet bojite, nego primiste Duha posinstva u kojem kličemo: 'Abba! Oče!«

(Rim 8,14-15)

Otac – najljepši dar što nam ga je Isus na zemlji dao. On reče Filipu: »Tko je vidio mene, vidio je Oca... Ja sam u Ocu i Otac u meni...« A kad nas je učio moliti, rekao je: »Kad molite, govorite ovako: 'Oče naš...' »Tvoj Otac i moj Otac... »naš Otac...«

Drugom prilikom je rekao: »Ljubite jedni druge kao što sam ja vas ljubio... Kao što je Otac ljubio mene, tako i vi ljubite jedni druge...« Isus je bio toliko siguran u Očevu ljubav prema sebi i u svoju prema Ocu, da je uvijek nastojao pomoći nam shvatiti koliko nas Otac ljubi.

Bog nas ljubi nježno, ljubavlju koju je dokazao... Njegova ljubav je toliko fina da nam je on nikada ne nameće. Bog nikada ne želi smutiti dušu; on je pokušava privući k sebi; Bog podiže dušu i napunja je svojom ljubavlju. Bog ne može napuniti što je već puno. Zato moramo biti prazni da bi nam on darovao svoju puninu. Hoćemo li doživjeti njegovu nazočnost, moramo imati čisto srce. Jer tko ima čisto srce, može gledati Boga. A kad gledamo Boga,

započinje ljubav. Naša ljubav prema Bogu i Božja ljubav prema nama.

Bog danas ljubi svijet preko nas; kao što je objavio svoju ljubav svijetu kad je dao svoga Sina Mariji, čistoj Djevici... I ona požuri da ga dadne drugima. A toliko nas je ljubio, da je umro za nas na križu. Toliko nas je ljubio, da je postao za nas kruh života. I mi moramo ljubiti, moramo davati sve dok ne zaboli.

Bog danas ljubi ovaj svijet preko nas. On ne prestaje ljubiti svijet. Šalje nas u svijet da budemo njegova ljubav, njegovo milosrđe.

Misao dana

Isus nas je zamolio da ljubimo jedni druge kao što je Otac ljubio njega.

A kako je Otac ljubio Isusa? Zamolio ga je da umre za nas.

Očenaš...Zdravo Marijo...Slava Ocu...

Osmi dan – Isus nas uči opraštati – oproštenje

»A oni, kada to čuše, stadoše odlaziti jedan za drugim, počevši od starijih. Osta Isus sam – i žena koja stajaše u sredini. Isus se uspravi i reče joj: 'Ženo, gdje su oni? Zar te nitko ne osudi?' Ona reče: 'Nitko, Gospodine.' Reče joj Isus: 'Ni ja te ne osuđujem. Idi i odsada više nemoj griješiti.«' *(Iv 8, 9-11)*

Isus može toliko oprostiti jer toliko ljubi. Velika ljubav može oprostiti velike grijehe. Što vrijedi za Isusa, vrijedi i za nas – hoćemo li istinski oprostiti, moramo ljubiti.

Ali nije dostatno samo oprostiti – moramo i zaboraviti... A da mognemo zaboraviti, treba nam poniznosti...Treba nam prave poniznosti da bismo zaboravili rane, kao što trebamo istinske ljubavi da bismo oprostili.

Poniznost i ljubav usavršuju oproštenje, jer plod oproštenja je u zaboravljanju rana. Oprostiti je puno lakše nego zaboraviti. Ali nismo oprostili, ako nismo i zaboravili.

Isus uvijek potpuno oprašta: »Idi i ne griješi više!« Prošlo je. U svakome ispovijedanju grijeha Isus nam pokazuje to isto oproštenje – odrješenjem koje nam podjeljuje svećenik.

Isus se tada prigiba k nama i uzima naše grijehe. Svećenikove riječi i ruke podignute na znak oproštenja uzimaju naše grijehe, peru s našega tijela svaku ljagu, opraštaju, zaboravljaju.

Sjećam se jednoga čovjeka. Našla sam ga napuštena na rubu ulice. Sestre su ga uzele i očistile, pobrinule se za nj, nije progovorio ni jednu jedinu riječ. Nakon dva dana konačno progovori i kaže sestrama: »Vi ste u moj život unijele Boga – sada mi dovedite svećenika.« I čovjek se ispovijedi – prvi put nakon 60 godina. A sljedećega jutra umre. Kako divna potvrda Božje veličine i moći koja se nalazi u riječima i rukama svećenika. Bog je došao u život toga čovjeka, ali trebalo je uspostaviti vezu snagom vlasti koju je Bog dao svećeniku. Veličina svećeničkoga poziva je u ovome: opraštati grijehe, prati svaku ljagu s našega života – opraštajući, zaboravljajući.

Misao dana

Bog je Otac koji oprašta. Njegovo je milosrđe veće nego naši grijesi. On će nam ih oprostiti. Daj da nikada ponovno ne sagriješimo.

Očenaš...Zdravo Marijo...Slava Ocu...

Deveti dan – Trpljenje

»Prolazeći ugleda čovjeka slijepa od rođenja. Zapitaše ga njegovi učenici: 'Učitelju, tko li sagriješi, on ili njegovi roditelji, te se slijep rodio?' Odgovori Isus: 'Niti sagriješi on, niti njegovi roditelji, nego je to zato da bi se na njemu očitovala djela Božja.«'

(Iv 9,1-3)

Pitam se, kako bi izgledao svijet kad ne bi bilo nevinih ljudi koji za sve nas čine zadovoljštinu... Danas se Kristovo trpljenje događa u životu onih koji trpe. Prihvatiti trpljenje, Božji je dar. Trpljenje nije nikakva kazna. Bog ne kažnjava. Trpljenje je dar – kao i kod svih darova, veoma je važno kako primamo dar. Potrebno je imati čisto srce da bismo u vlastitome trpljenju prepoznali prst Božji, da bismo osjetili Božju ljubav, da bismo prihvatili dar. Trpljenje nije nikakva kazna. Isus ne kažnjava. Trpljenje je znak – znak da smo tako blizu Isusu na križu, da nas on može poljubiti i iskazati nam svoju ljubav dajući nam prilike da imamo udjela u njegovu trpljenju.

Mi u našem domu za umiruće gledamo na trpljenje vedro: gledamo radosne ljude, ljude dostojne ljubavi, ljude pune mira unatoč strašnu trpljenju.

Trpljenje nije nikakva kazna, ono nije plod grijeha, trpljenje je Božji dar. Neka nam Isus dadne imati udjela u

njegovu trpljenju i činiti zadovoljštinu za grijehe svijeta! Patnja samo po sebi nema značenja. No patnja sjedinjena s Kristovom patnjom ima golemo značenje. Patnja prikazana kao zadovoljština ima golemo značenje. Patnja je doista najljepši način rasta u svetost da bi se bilo poput Isusa.

Misao dana

Trpljenje koje ima udjela u Kristovoj muci, velik je dar. Da, trpljenje je najveći dar za čovjeka, što može imati udjela u Kristovoj patnji; dar je i znak njegove ljubavi, jer je trpljenjem Otac dokazao da ljubi svijet, predajući za nas svoga Sina.

Očenaš...Zdravo Marijo...Slava Ocu...

Riječ na kraju

Promatrajte ga; upravite svoj pogled na njega koji je svjetlo; donesite svoja srca njegovu božanskom srcu; molite ga za milost da ga upoznate, za ljubav prema njemu i odvažnost da mu služite. Tražite ga revno.

Molitva za kanonizaciju Blažene Majke Terezije

Isuse, Ti si Majku Tereziju učinio nadahnjujućim uzorom čvrste vjere i gorljive ljubavi; izvanrednom svjedokinjom duhovnog djetinjstva te velikom i cijenjenom učiteljicom vrijednosti i dostojanstva svakoga ljudskog života. Molimo Te, udijeli nam da je možemo častiti i nasljedovati kao sveticu Crkve. Usliši molitve svih koji se utječu njezinu zagovoru, a posebno molbu koju ti sada iznosim...(ovdje se izreče nakana na koju se želi moliti)

Daj da, slijedeći njezin primjer odgovorimo na krik Tvoje žeđi na križu i radosno te ljubimo skrivenog u liku najsiromašnijih među siromasima, posebno onih kojih su najmanje ljubljeni i željeni. To te molimo u Tvoje ime i po zagovoru Marije, tvoje Majke i Majke svih nas. Amen.

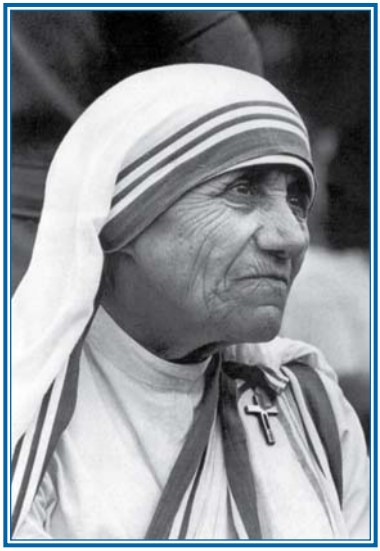

MOLITVA KRIŽNOG PUTA S BLAŽENOM MAJKOM TEREZIJOM

PRVA POSTAJA – *Isusa osuđuju na smrt*

P. Klanjamo Ti se, Kriste, i blagoslivljamo Te.

S. Jer si po svojem svetom križu otkupio svijet.

Tada Pilat reče svećeničkim glavarima i svetinji: »Nikakve krivnje ne nalazim na ovome čovjeku«!
(Lk 23, 4)

Nemamo pravo osuđivati ili o nekome govoriti loše. Ne smijemo sebi dopustiti ni nagovještaj onoga što bi moglo povrijediti druge. Onaj bolesnik, onaj alkoholičar, onaj mali džepar: oni su moja braća, moje sestre. Moguće je da su ostavljeni na ulici zbog toga što ih nitko nije susretao s ljubavlju i razumijevanjem. Vi i ja, mi smo mogli biti na njihovu mjestu, samo da nismo od drugih ljudi dobivali ljubav i razumijevanje.

Blažena Majko Terezijo, moli za nas!

Smiluj nam se, Gospodine!
Smiluj nam se!

Dušom njenom razboljenom,
rastuženom, ražaljenom,
prolazio mač je ljut.

DRUGA POSTAJA – *Isus prima na se križ*

P. Klanjamo Ti se, Kriste, i blagoslivljamo Te.

S. Jer si po svojem svetom križu otkupio svijet.

A Isus, noseći svoj križ, iziđe na mjesto zvano Lubanjsko, hebrejski Golgota (Iv 19,17)

Vi, neizlječivi bolesnici možete iznimno puno učiniti za siromahe. Vi živite svaki dan razapeti s Kristom. Vi svojom molitvom zalijevate naš rad i pomažete nam, da drugima stavimo na raspolaganje svoju snagu za rad.

Blažena Majko Terezijo, moli za nas!

Smiluj nam se, Gospodine!

Smiluj nam se!

O koliko ucviljena
bješe ona uzvišena, Majka Sina jedinog!

TREĆA POSTAJA – *Isus pada prvi put pod križem*

P. Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo Te.

S. Jer si po svojem svetom križu otkupio svijet.

On, božanske naravi, nije se ljubomorno držao svoje jednakosti s Bogom; nego se nje lišio uzevši narav sluge i postavši sličan ljudima. Kad postade kao čovjek, ponizi sam sebe postavši poslušan do smrti, i to do smrti na križu. (Fil 2, 6-8)

Danas je – kao i uvijek – Krist u siromasima koji nisu voljeni, koji nemaju posla, za koje se nitko ne brine, koji nemaju ni odjeće ni doma. On je u onim siromasima, koje smatraju teretom za društvo I državu. Nitko za njih nema vremena. Ja i vi, mi smo ti koje oni traže i koji im moramo ponuditi svoju pomoć, jer kršćani smo, dostojni Kristove ljubavi, ako je naša ljubav prava. Oni su tu, da im pođemo u susret.

Blažena Majko Terezijo, moli za nas!

Smiluj nam se, Gospodine!

Smiluj nam se!

Bol bolova sve to ljući
blaga Mati gledajući
muke slavnog Sina svog.

ČETVRTA POSTAJA – *Isus susreće svoju svetu Majku*

P. Klanjamo Ti se, Kriste, i blagoslivljamo Te.

S. Jer si po svojem svetom križu otkupio svijet.

Tada ih Šimun blagoslovi i reče Mariji, majci njegovoj: »Gle! Ovaj je evo, određen na propast i uskrsnuće mnogih u Izraelu, za znak kojemu će se protiviti – a i tebi će samoj mač probosti dušu – da bi se otkrile misli mnogih srdaca!« *(Lk 2, 34-35)*

Patnja u sebi samoj ne znači ništa, ali patnju podijeliti s Kristovom patnjom jest divan dar i znak ljubavi. Bog je toliko dobar, da vam On šalje takvu patnju i takvu ljubav.

Bl. Majko Terezijo, moli za nas!

Smiluj nam se, Gospodine!

Smiluj nam se!

Koji čovjek ne bi plak'o
Majku Božju videć tako u tjeskobi tolikoj?

PETA POSTAJA – *Šimun Cirenac pomaže Isusu nositi križ*

P. Klanjamo Ti se, Kriste, i blagoslivljamo Te.

S. Jer si po svojem svetom križu otkupio svijet.

Dok su ga vodili, uhvatiše nekoga Šimuna, Cirenca, koji je dolazio iz polja, te na njega staviše križ da ga nosi za Isusom. (Lk 23, 26)

Shvaćamo li dakle: Isus je taj komu pružamo svoju patnju, koga posjećujemo, odijevamo, komu dajemo jesti i koga tješimo svaki put kad tako postupamo s najsiromašnijima među siromasima, s bolesnima, umirućima, gubavima i oboljelima od side.

Bl. Majko Terezijo, moli za nas!

Smiluj nam se, Gospodine!

Smiluj nam se!

Tko protužit neće s čistom,
kada vidi gdje za Kristom razdire se srce njoj?

ŠESTA POSTAJA – *Veronika pruža Isusu rubac*

P. Klanjamo Ti se, Kriste, i blagoslivljamo Te.

S. Jer si po svojem svetom križu otkupio svijet.

Ne bijaše na njem ljepote ni sjaja da bismo se u nj zagledali, ni ljupkosti da bi nam se svidio. Prezren bijaše, odbačen od ljudi, čovjek boli, vičan patnjama. (Iz 53,2-3)

Siromasi, gdje god se oni po svijetu nalaze, jesu Krist koji trpi. U njima živi i umire Sin Božji. Preko njih nam Bog daje gledati Njegovo lice.

Blažena Majko Terezijo, moli za nas!

Smiluj nam se, Gospodine!

Smiluj nam se!

Zarad grijeha svoga puka
gleda njega usred muka i gdje bičem bijen bi.

SEDMA POSTAJA – *Isus pada drugi put pod križem*

P. Klanjamo Ti se, Kriste, i blagoslivljamo Te.

S. Jer si po svojem svetom križu otkupio svijet.

Nemamo, naime, nekoga velikog svećenika koji ne bi mogao suosjećati s našim slabostima, nego jednoga koji je iskusan u svemu (kao i mi), samo što nije sagriješio. (Heb 4, 15)

Isus još uvijek doživljava svoju patnju. Još uvijek pada, siromašan i gladan, kako je padao na putu prema Kalvariji. Stojimo li mi na Njegovoj strani, spremni ponuditi Mu svoju pomoć? Pratimo li Ga s našom žrtvom, s našim komadom kruha – kruha istine – da Mu pomognemo nadvladati svoju slabost.

Blažena Majko Terezijo, moli za nas!

Smiluj nam se, Gospodine!
Smiluj nam se!

Gleda svoga milog Sina,
ostavljena sred gorčina, gdje se s dušom podijeli.

OSMA POSTAJA – *Isus susreće jeruzalemske žene*

P. Klanjamo Ti se, Kriste, i blagoslivljamo Te.

S. Jer si po svojem svetom križu otkupio svijet.

Za njim je išlo silno mnogo svijeta, napose žena, koje plakahu i naricahu za njim. Isus se okrenu prema njima te reče: »Kćeri jeruzalemske, ne plačite nada mnom, nego nad sobom plačite i nad djecom svojom« (Lk 23, 27-28)

Jako je jadna zemlja u kojoj se tolerira oduzimanje života nerođenom djetetu, djetetu koje je bilo stvoreno prema Božjoj slici, stvoreno da živi i da ljubi. Njegov život nije za to tu, da bude uništen, nego da bude življen, unatoč egoizmu onih koji strahuju da neće naći sredstava za podizanje i odgajanje još jednoga djeteta.

Blažena Majko Terezijo, moli za nas!

Smiluj nam se, Gospodine!
Smiluj nam se!

Vrelo milja, slatka Mati,
bol mi gorku osjećati daj da s tobom procvilim.

DEVETA POSTAJA – *Isus pada treći put pod križem*

P. Klanjamo Ti se, Kriste, i blagoslivljamo Te.

S. Jer si po svojem svetom križu otkupio svijet.

Istina, razapet bi po slabosti, ali živi snagom Božjom. I mi smo, istina, slabi u njemu, ali ćemo se snagom Božjom s njim pokazati živima prema vama. Sami sebe ispitajte da li ste u vjeri! (2 Kor 13,4)

Osobno sam uvjerena u to, da je najgore od svih patnji osjećati se osamljeno, neželjeno i nevoljeno. Najveća patnja je i ne imati nikoga, morati zaboraviti što znači blizak i uistinu ljudski odnos, ne znati što znači biti voljen, nemati obitelji i prijatelja.

Bl. Majko Terezijo, moli za nas!

Smiluj nam se, Gospodine!
Smiluj nam se!

Neka ljubav srca moga
gori sveđ za Krista Boga, da mu u svem omilim.

DESETA POSTAJA – *Isusa svlače*

P. Klanjamo Ti se, Kriste, i blagoslivljamo Te.

S. Jer si po svojem svetom križu otkupio svijet.

Kad stigoše na mjesto zvano Golgota – što znači lubanja – dadoše mu da pije vino pomiješano sa žuči. On okusi i ne htjede piti. Tada ga razapeše, i kockom razdijeliše među se haljine njegove. (Mt 27, 33-35)

Isus nam dolazi u susret. Idemo li mi u susret Njemu, da mu izrazimo dobrodošlicu? Dolazi k nama u onima koji gladuju, koji nemaju odjeću, koji nemaju nikoga, u alkoholičarima, u ovisnicima o drogi, uličnim prosjacima. Moguće je da dolazi k vama ili k meni u ocu koji nema nikoga, u majci, bratu ili sestri. Ako ove odbijamo, ako im ne izađemo u susret, odbijamo samoga Isusa.

Bl. Majko Terezijo, moli za nas!

Smiluj nam se, Gospodine!
Smiluj nam se!

Neka dođu i na mene
patnje za me podnesene Sina tvoga ranjenog.

JEDANAESTA POSTAJA – *Isusa pribijaju na križ*

P. Klanjamo Ti se, Kriste, i blagoslivljamo Te.

S. Jer si po svojem svetom križu otkupio svijet.

Kada dođoše na mjesto zvano »Lubanja«, tu razapeše njega i zločince: jednoga s desne, a drugoga s lijeve strane. A Isus je molio: »Oče, oprosti im, jer ne znaju što čine!« (Lk 23, 33-34)

Sva nesreća siromaha, ne samo njihova oskudica u materijalnim stvarima, nego i njihove duševne rane, moraju biti otkupljene. Sve bismo s njima morali imati zajedničko, jer samo ako smo sjedinjeni s njima, možemo ih izbaviti, možemo njihov život prikazati Bogu i istodobno njih same prikazati Bogu.

Bl. Majko Terezijo, moli za nas!

Smiluj nam se, Gospodine!
Smiluj nam se!

Daj mi s tobom suze livat,
Raspetoga oplakivat, dok na svijetu budem ja.

DVANAESTA POSTAJA – *Isus umire na križu*

P. Klanjamo Ti se, Kriste, i blagoslivljamo Te.

S. Jer si po svojem svetom križu otkupio svijet.

Poslije toga Isus, svjestan, da je već sve svršeno, reče, da bi se ispunilo Pismo: »Žedan sam.« Tu bijaše posuda puna octa. I natakoše na izopovu trsku spužvu punu octa i primaknuše je k Isusovim ustima. Čim Isus uze ocat reče: »Svršeno je!« Te nakloni glavu i – predade duh. (Iv 19, 28-30)

Donijela sam u našu Kuću za umiruće u Kalkuti muškarca, koga sam našla na ulici. Kad sam odlazila, rekao je: »kao životinja živio sam po ulicama, ali sada umirem kao anđeo.« Osjećala sam se sretnom. Umro je sa smiješkom, jer se osjećao voljenim i zbrinutim. To je veličina naših siromaha.

Bl. Majko Terezijo, moli za nas!

Smiluj nam se, Gospodine!
Smiluj nam se!

U tvom društvu uz križ stati,
s tobom jade jadovati želja mi je jedina.

TRINAESTA POSTAJA – *Isusa skidaju s križa*

P. Klanjamo Ti se, Kriste, i blagoslivljamo Te.

S. Jer si po svojem svetom križu otkupio svijet.

Zaista, zaista kažem vam: ako pšenično zrno ne padne u zemlju i ne umre, ostaje samo; ako li umre, rodi velik rod. (Iv 12,24)

Umrijeti u miru s Bogom, vrhunac je cijeloga ljudskog života. Od svih onih, koji su preminuli u našim domovima, nikada nisam nekoga vidjela da umire u očajavanju ili u jadikovanju. Svi su oni umirali smireno.

Bl. Majko Terezijo, moli za nas!

Smiluj nam se, Gospodine!

Smiluj nam se!

Kada dođu smrtni časi,
Kriste Bože, nek me spasi Majke tvoje zagovor.

ČETRNAESTA POSTAJA – *Isusa polažu u grob*

P. Klanjamo Ti se, Kriste, i blagoslivljamo Te.

S. Jer si po svojem svetom križu otkupio svijet.

Uto neki čovjek, imenom Josip, vijećnik, čovjek čestit i pravedan... – iz judejskoga grada Arimateje – on ne bijaše odobrio odluke i djela drugih – koji je očekivao kraljevstvo Božje, dođe k Pilatu i zatraži tijelo Isusovo. Zatim ga skinu, zavi ga u platno i položi u grob izduben u pećini, gdje još nitko nije bio položen. (Lk 23, 50-53)

U svome srcu čuvam posljednje poglede umirućih. Činim sve što mogu da se oni osjećaju voljenima u tome važnome trenutku, u kojemu može biti otkupljeno naoko beskorisno biće.

Bl. Majko Terezijo, moli za nas!

Smiluj nam se, Gospodine!
Smiluj nam se!

Kad mi zemlja tijelo primi,
dušu onda uzmi ti mi u nebeski blažen dvor.

PETNAESTA POSTAJA – *Uskrsnuće*

P. Klanjamo Ti se, Kriste, i blagoslivljamo Te.

S. Jer si po svojem svetom križu otkupio svijet.

One sa strahom i ujedno s velikom radošću, smjesta ostaviše grob te otrčaše javiti njegovim učenicima...(Mt 28,8). **Rekavši to (Isus) pokaza im ruke i bok. I učenici se obradovaše vidjevši Gospodina.** (Iv 20,20)

Nikada ne smijete dopustiti, da siromaštvo zagospodari svom vašom mišlju, toliko da zbog njega zaboravite radost uskrsloga Krista. Svi mi čeznemo za nebom, ali za sve nas postoji mogućnost da ga doživimo već ovdje. Moramo se sami osjećati sretni s Kristom, ovdje i sada.

Bl. Majko Terezijo, moli za nas!

Smiluj nam se, Gospodine!
Smiluj nam se!

Završna molitva

Ljubljeni Oče, uzmi naše sudjelovanje na trpljenju tvoga ljubljenoga Sina i trpljenje tvoje braće i sestara po čitavome svijetu. Učini plodnom našu supatnju za njih: Podari im svoju utjehu i svoju spasonosnu blizinu, posebno ondje gdje smo nemoćni svojim djelovanjem. Ondje gdje to možemo, daj nam to činiti zajedno s Isusom. Ovo te molimo po zagovoru blažene Majke Terezije iz Kalkute i po Isusu Kristu, našemu Bratu patniku, Gospodinu i Bogu. Amen.

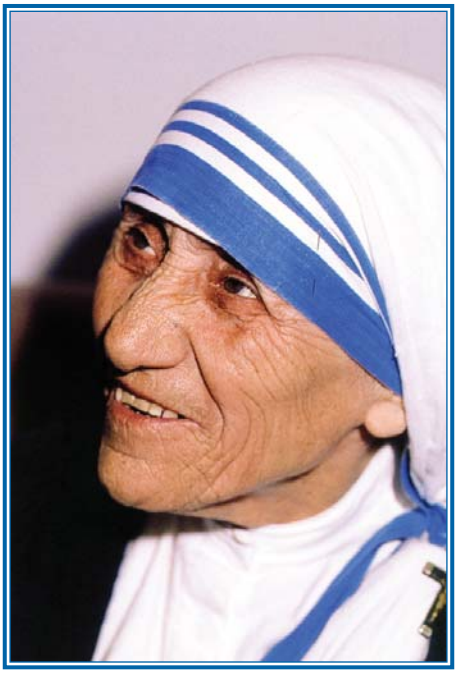

MISLI, MOLITVE, MEDITACIJE I ZAHVALE MAJKE TEREZIJE O RAZLIČITIM PRIGODAMA

izbor

Misli

Tko je Crkva?

No, tko je Crkva? Ona je vi i ja. Isus ne treba hrama. Samo ga ljudi trebaju. Crkva su oni koji njega slijede.

Ja ga nastojim slijediti svakog dana iznova.
Živimo okruženi ljudima,
koji gladuju za ljubavlju. I mi im je dajemo.
Kad bi svi u svojim bližnjima otkrili Božju sliku –
zar mislite, da bismo još trebali oklope i generale!

Djeca su umiljata srca.
Djeca su bezbrižna srca.
Djeca su nepristrana srca.
Djeca su još čista srca.
Bog govori preko gladna djeteta – Slušajmo ga.
Bog govori preko gola djeteta – Slušamo ga.
Bog govori preko bolesna djeteta – Slušajmo ga.
Bog govori preko u majčinoj utrobi ubijenog djeteta – Slušamo ga.
Bog govori preko djece – Slušajmo ga.
Bog nam nije dao veće časti od ove:
da nas je nazvao svojom djecom.

Ne možete savršeno ljubiti dva čovjeka;
ali možete savršeno ljubiti sve ljude
ako u svima ljubite jednoga Isusa.

Za nas ni jedan čovjek nije toliko siromašan
da u njemu ne bismo vidjeli
Božju sliku (i priliku).

Ne gledam u prvome redu siromahe,
nego Isusa, koji trpi u siromasima
i govori: Bijah gladan i dadoste mi
jesti …

Nisam ja morala nalaziti Isusa.
Isus je našao mene.

Ljubiti kao što On ljubi,
pomagati kao što On pomaže,
davati kao što On daje,
služiti kao što On služi,
spašavati kao što On spašava,
biti s Njim 24 sata
i dodirnuti Ga obučena u najjadniju bijedu.

Ako žednomu pružite
čašu vode,
dajete ju Isusu.
To je mali,
jednostavan nauk,
ali ispravno promatrano,
to je ono najvažnije.

Sve je maleno,
ali ako to dajemo Bogu,
postaje neizmjerno veliko.

Boga koga naviještamo
živi je Bog,
Bog ljubavi.
Iz našeg srca moraju
dolaziti riječi
koje siromasima posreduju
radost Božju.

Nikada nećemo znati
koliko dobra može proizvesti
jednostavan osmijeh.
Osmijeh je
kao dodir.
On u naš život donosi nešto
od Božje stvarnosti.

Ako se smijete,
mogu čuti
glazbu vašega osmijeha.
(Novakinjama)

Radost sjaji
iz očiju,
iz lica
i iz svakog pokreta.
Ne možete ju zadržati,
jer ona hoće van.
Kad ljudi vide
sreću u vašim očima,
postat će svjesni
da su djeca Božja.

Na našim usnama
mora uvijek biti osmijeh,
za svako dijete komu pomažemo,
za svakoga uz koga stojimo
ili mu dajemo lijek.
Bila bi velika pogrješka
samo davati lijekove:
moramo dati svoje srce.

Uvjerenje
da u gubavcu
dodirujem Krista,
daje mi odvažnosti
koju inače
ne bih imala.

Naš rad može biti
jako koristan
i potreban.
Ali bi ostao
puka usluga
ako ne bi bio prožet
našim trpljenjem.

Naš rad mora biti
Kristov rad.
On nas je otkupio,
uzevši našu sudbinu,
našu osamljenost,
našu smrtnu borbu,
naše umiranje.

Siromasi su oni kojima nedostaju materijalna
i duhovna dobra.
Siromasi su gladni i žedni …
Siromasi su beskućnici i iskorijenjeni,
bolesni i hendikepirani …
Siromasi su neuki i sumnjivci.
Siromasi su očajni.
Siromasi su prostaci (klipani, neotesanci).
Siromasi su loše raspoloženi, grješnici i podrugljivci …
Siromasi su neželjeni,
svojeglavi koji se ne uklapaju u društvo.
Siromasi – to smo u nekom smislu i mi.

Bog nije stvorio
siromaštvo.
Siromaštvo smo proizveli mi,
ti i ja,
svojom sebičnošću.

U bogatoj zemlji
teže je boriti se
protiv siromaštva
nego u siromašnoj.

Kalkutu ćeš naći svagdje na svijetu.
Trebaš samo oči da ju vidiš.
Posvuda ima ljudi
koji nisu voljeni,
kojima nitko ne pomaže,
koji su potisnuti na rub
ili zaboravljeni.
To je veće siromaštvo.

Za svaku bolest postoji lijek i terapija.
Ali ne i za osamljena čovjeka
kojega nitko ne želi.
To je guba potrošačkoga društva.

Vjerujem da su bogati
najsiromašniji siromasi.
Jer oni često nisu sretni.
Ali nisu svi takvi …

Teško je
boriti se protiv siromaštva,
ali je od gladi za kruhom
teže utoliti glad za ljubavlju.

Najveće zlo je
pomanjkanje ljubavi
prema bližnjemu,
strašna ravnodušnost
prema susjedu,
prema onima
koji žive na rubu,
prema iskorištenima,
prema onima koje je zadesilo
siromaštvo i bolest.

Posljednjih sam godina
sve uvjerenija
da je ostavljenost
najveća nevolja
koja može zadesiti čovjeka.

Djeca su
najljepši Božji dar.

Budite živi znak
Božje dobrote:
dobrote na vašemu licu,
dobrote u vašim očima,
dobrote u vašemu osmijehu,
dobrote u vašemu srdačnu pozdravu.

Ljubite jedni druge
kao što je Isus nas ljubio.
On je za nas predao
svoj život.
Ništa manje …
Tako i mi moramo dati ono
što nam je najdragocjenije.

Ljubite jedni druge …
Dokinete li ovu zapovijed,
sruših će se čitavo djelo
Kristove Crkve.

Djela ljubavi prema bližnjemu
nisu ništa drugo
nego prelijevanje
Božje ljubavi koja je u nama.
Što smo dublje povezani s Bogom,
to više ljubimo bližnjega.

Ljubav je plod
koji sazrijeva
u svako vrijeme
i na dohvat
svake ruke.

Tko sije ljubav,
mora moći čekati žetvu.

Marija je za nas
uzrok radosti,
jer nam je darovala Isusa.
I mi možemo postati uzrok radosti
darivajući im Isusa.
Ljudi danas

više nego ikada,
gladuju za Isusom.
On je jedini odgovor
želimo li uistinu
mir u ovome svijetu.

Govoriti
pred mnogim ljudima
za mene je mučeništvo.

Lakše mi je oprati
gubavca,
nego odgovarati
na pitanja novinara.

Neki američki novinar reče Majci Tereziji:
»To što vi činite, ja ne bih učinio ni za milijun dolara.«
Njezin odgovor: »Ni ja.«

Nikada nemojte pisati ništa drugo nego istinu – uvijek. A to što Isus govori – to je istina. Nikada nemojte pisati radi senzacije, niti da izazovete uzbuđenost. Ljudi postaju to što čitaju! Netko je rekao: Reci mi što čitaš i reći ću ti, tko si. Komu je Bog dao sposobnosti i vlast, neka ih uloži samo za to da proslavi Boga i na dobro ljudi. (Novinarima)

Pitanje jednog novinara:
»Što mislite, što se u Crkvi treba izmijeniti?«
Majka Terezija: »Vi i ja.«

Mir dolazi od onoga
koji sije ljubav
i daje da sazrije u djela.
Rođeni smo da ljubimo
i budemo ljubljeni.

Kad molimo,
postajemo zraka
ljubavi Božje:
kod nas doma,
ondje gdje živimo,
i konačno
za čitav veliki svijet.

Svoj dan započinjemo pokušavajući vidjeti Krista u liku kruha.

Tijekom dana nastavljamo susresti Ga u mršavim tijelima naših siromaha.

Izvor iz kojega crpite,
mora biti dovoljno dubok.
Tada će oni koje ljubite,
prije ili kasnije zapaziti
gdje izvire.

Krist nam je rekao da se ne trebamo tjeskobno brinuti za sutra; jer ono je u Božjoj ruci.
Stoga, nemojmo se brinuti za budućnost.
Osim toga, Isus je uvijek isti: jučer, danas i sutra.
On uvijek ostaje isti. A samo se o njemu radi.

Jer ne možemo vidjeti Krista,
ne možemo ni reći koliko ga ljubimo.
Ali svoga bližnjega vidimo, i za njega možemo učiniti ono što bismo tako rado učinili za Krista, da je vidljiv.

MOLITVE

Molitva za papu

Pomolimo se za našega vrhovnog Pastira. Bog neka ga čuva i štiti, blagoslovi njegovo djelo na zemlji i ne izruči ga vlasti njegovih neprijatelja.

Svemogući vječni Bože, imaj smilovanja sa svojim slugom, papom našim, prati ga svojom dobrotom na putu vječnog spasenja. Daj mu tvojom milošću težiti za stvarima, koje su po tvojoj svetoj volji i za njih se zauzima svom snagom, po Kristu Gospodinu našemu. Amen.

Molitva za snošljivost

Dragi Bože, ti si nas sve stvorio i darovao nam život. Daj da naša ljubav prema tebi i bližnjemu biva sve dubljom i jačom. Poslao si nam svoga Sina, Isusa Krista, da nam objavi da nas sve ljubiš i da ti skrbiš za sve nas.

Daruj nam svoga Svetoga Duha da nam dadne vjeru dostatno jaku da prihvati ono što si čovječanstvu nametnuo, i da nam pomogne našega bližnjega susretati s razumijevanjem. Tada ćemo shvatiti da čašu vode koju dajemo žednomu, dajemo i tvom Sinu, Isusu Kristu. Amen.

Molitva za siročad

Marijo, najdraža majko, ti si darovala život i svu svoju ljubav našemu Spasitelju, našemu Gospodinu Isusu Kristu. Molimo te, budi zaštitnica sve siročadi u svijetu, da-

ruj im po nama dobrostivu ljubav koju bi im dali njihova majka i njihov otac. Kao što smo ljubljeni mi od tvoga Sina, tako hoćemo s tvojom pomoću tu ljubav i nježnost dati dalje onima što su izgubili roditelje. Najdraža Majko, zajedno s tobom i s anđelima slavit ćemo Gospodina u nebu koji nas sve toliko ljubi da nitko ne mora reći: »Nemam oca!« Amen.

Molitva za pijance

Moj Bože i Gospodine, otvori pijancima oči da spoznaju teške posljedice opijanja. Probudi ih da uvide kako razaraju sebe, svoj posao, svoj dom i svoju obitelj. Otrijezni ih, Gospodine, da shvate da tvoja ljubav i tvoje milosrđe daju veću radost i bogatiji život, nego što ga mogu naći u alkoholu. Amen.

Molitva za muslimane i hinduse

O, Gospodine, zahvaljujem ti za muslimane i hinduse, i za sve moje drage prijatelje među njima. Kad god te svaki od nas susreće u molitvi, učini da budemo bolji kršćani, bolji muslimani, i bolji hindusi. Obdari sve nas milošću vjere da te mognemo spoznati. Amen.

Molitva za poljodjelca

Dragi Bože, blagoslovi ovoga čovjeka i njegov komadić zemlje da bi sjeme palo na plodno tlo, izniklo i raslo. Blagoslovi plodove njegove zemlje da imadne što jesti, da ne bi gladovali ni on ni njegova obitelj.

Kao što si s nama podijelio sve darove svoga kraljevstva, podaj tako da i ovaj čovjek podijeli svoju ljetinu s ljudima koji nemaju ni sjemena ni zemlje.

Daj ovomu seljaku, o Gospodine, a i svima nama čisto srce da tvoje sjeme u našemu životu niče i raste. Amen.

Molitva za poljodjelca čija je ljetina uništena

O, Gospodine, pogledaj ovdje seljaka koji je izgubio svoju ljetinu. Orao je njivu, posijao u zemlju dobro sjeme; ali kad je došla jesen, nije se imalo što požeti. Sve je izgubio što je imao. Molim te, daj mu novo sjeme i sunce i kišu. I podari mu snage započeti iznova. A kad sije i kad žanje, daj mu tvoju radost u srcu, da ti pjeva hvale s radošću i smiješkom pouzdavajući se uvijek u tvoju ljubav koja ne zaboravlja ni njega ni njegovih. Amen.

Molitva svetomu Mihaelu

Sveti arhanđele Mihaele, slavni kneže nebeske vojske, zaštitniče i pokrovitelju Božjega naroda koji si se borio sa Zmajem, starom zmijom i izbacio ga iz raja: molimo te iz dubine našega srca, budi uz nas u teškoj i opasnoj borbi koju mi, slaba i kolebljiva stvorenja, moramo vojevati s ovim istim neprijateljem da mu se srčano suprotstavimo i sretno ga nadvladamo. Amen.

Molitva za trudnicu

Dragi Bože, daj joj radosti, hrabrosti i snage, donijeti jedno novo čudo u tvoj svijet. Daj joj ponosa i zahvalnosti, jer ona je bogata kao kraljica: majka svomu vlastitom djetetu. Sveta Marijo, najdraža Majko, posudi ovoj ženi svoje srce koje je tako puno ljubavi i poniznosti. I pokaži joj koliko sretna može biti jedna obitelj kao što si bila sretna ti u betlehemskoj štali.

O Gospodine, podari ovoj ženi svoju ljubav da bi ona mogla tu tvoju ljubav dati ovomu djetetu. Tada će se ovo čedo roditi kao željeno i voljeno dijete, koje ljudima na ovoj zemlji svojim životom može donijeti tvoju vječnu ljubav. Amen.

Molitva za mir

O Gospodine, rat je, a moje riječi tako su slabe.
Mogu jedino moliti
riječima svetoga Franje:
Gospodine, učini me oruđem svoga mira…
Gdje je mržnja, da donosim ljubav!
Gdje je uvrjeda, da donosim praštanje!
Gdje je nesloga, da donosim jedinstvo!
Gdje je zabluda, da donosim istinu!
Gdje je dvojba, da donosim vjeru!
Gdje je očaj, da donosim nadu!
Gdje je tama, da donosim svjetlo!
Gdje je žalost, da donosim radost!
Gospodine, daj da ne tražim da me tješe,
nego da ja tješim druge;
da ne zahtijevam da me razumiju,
nego da ja razumijem druge;
da ne tražim samo da mene ljube,
nego da i ja ljubim druge!
Jer onaj koji sebe daruje, prima,
onaj koji oprosti, zadobit će oproštenje,
i tko umre sebi, probudit će se na vječni život.

I dok molim
tu drevnu molitvu,
znam da ćeš ti još jedanput
preobraziti rat u mir,
mržnju u ljubav.
Amen.

Molitva za vojnike

O, Gospodine, Molim te za vojnike. Daj im snage štititi i braniti ljude za koje su odgovorni, i sačuvati ih od svake opasnosti. Daruj im svoju ljubav i svoga Duha da ne čine zločine ubijajući i razarajući. I, Gospodine, prosvijetli srca onih ljudi koji prisiljavaju vojnike da čine zlo. Daj im spoznati da je tvoj mir bolji i časniji i da donosi veću dobit od svih ratova. Amen.

Molitva za razoružanje

O Gospodine, ti znaš da se gnušam nad oružjem. Ništa ne želim toliko koliko biti tvoje oruđe da svijetu donesem mir. Drago Bože, gdje je mir, tu oružje nema nikakva značenja. Gdje vlada mir, tu ljudi mogu jedni druge ljubiti, kao što nas ti ljubiš. Daj nam mir, Gospodine, da oružje postane besmisleno na našoj lijepoj zemlji. Amen.

Molitva za ujedinjene narode

O Gospodine, daj da svi narodi budu dodirnuti tvojim Srcem, da bi mogli pridonositi jedinstvu i ljubavi kao sredstvo za širenje mira u našemu svijetu. Daj vođama čisto srce puno ljubavi jednih za druge. Daj im čuti tvoju riječ ljubavi, da bi svojim radom i svojim životom stvarali tvoj mir. Amen.

Meditacije

TRENUTAK TIŠINE

Razmisli jedan trenutak o prisutnosti Božjoj,
pokloni mu se… zahvali mu za njegovu ljubav…
moli za prosvjetljenje, da bi vidjela sebe onakvu
kakvom te vidi on.

MEDITACIJA O GRIJEHU

Kako grijeh mora biti strašan!
Bog prikazuje svoga Sina u smrti na križu
da zadovolji za grijehe,
i stvara pakao da kazni grijeh.

Gledam li svoj život više kao teret
ili kao milost?
Osjećam li se zaista slobodnom
ljubiti druge,
jer imam samo jednu ljubav – Isusa?
Jesam li uvijek svjesna blizine svoga ljubljenog Isusa?
Radujem li se što je Isus među nama
kad smo u zajednici?
Nastojim li savjesno ostati vjerna Isusu?
Jesam li čista na tijelu i na duši,
i zračim li duh čistoće na one
s kojima i za koje radim?

MEDITACIJA O MOLITVI

Voli molitvu.
Ako preko dana osjetiš potrebu za molitvom,
tada si uzmi vremena za kratku molitvu.
Molitva širom otvara srce
tako da ono biva sposobno,
u sebe primiti i sačuvati milost Božju,
dar njega samoga.
Tvoja molitva će se sjediniti
sa svim molitvama
na cijeloj kugli zemaljskoj.
Ona će tvoje srce, koje Bogu prikazuješ,
učiniti blagim i poniznim
za služenje siromasima.

MOLITVA I MEDITACIJA U ZAJEDNICI

Imam li želju za molitvom?
Koristim li se sredstvima za poboljšanje molitve:
Sabranošću, šutnjom, uranjanjem itd.?
Je li Euharistija izvor moga života s Kristom?
Je li moje sudjelovanje u euharistijskoj žrtvi
pravo i iskreno?
Smatram li zajedničke duhovne vježbe
potrebnim prekidanjem svakodnevne rutine
da iz intimnosti s Kristom crpim novu snagu?
Kao trenutke u kojima je Isus prisutan u našoj sredini
i sabire našu zajednicu u svojoj ljubavi?
Dobivam li iz svakodnevne meditacije
dublju spoznaju Isusa Krista?
Pokušavam li prikladnim religioznim štivom
bolje shvaćati Božju ljubav prema nama
i u ljubavi odgovarati na njegov poziv?

MEDITACIJA O ŽIVOTU IZ MOLITVE

Jesam li tako savršeno sjedinjena s Isusom,
da mogu sa svetim Pavlom reći:
»Živim, ali ne više ja. U meni živi Krist«?
Gledam li u Kristu svoga najboljega prijatelja,
gosta moje duše?
Je li glavna pokretačka snaga moga rada zaista
ljubav prema Bogu i momu bližnjemu?
Nije li to prečesto pritajena sebičnost?

Koliko su mi važne češće strjelovite molitve?
Ne zaboravljam li katkad
da je nutarnji život Božji dar,
za koji bih trebala ponizno moliti?
Radim li svoj posao s Isusom, za Isusa i u Isusu?

Pokajmo se pred Bogom za našu nevjernost
i zamolimo ponizno Isusa,
neka nam na zagovor Blažene Djevice Marije pomogne,
da ubuduće budemo vjerni.

MEDITACIJA O SLUŽENJU SIROMASIMA I BOLESNIMA

Obavljam li svoj posao tako da je on sveto služenje ljubavi?

Činim li svoj rad molitvom? Jesam li otvorena za ljude kojima služim?

Ne puštam li da i na mene utječu osobne sklonosti i nesklonosti?

Jesam li uvijek svjesna da je Krist onaj, koga susrećem u bijedi siromaha komu služim? Jesam li ljudima, za koje radim, ulijevala nadu?

Jesu li oni osjetili da je moj rad apostolat zajednice? Plašim li se katkad da bih pri svome radu mogla naići na poteškoće i zapreke kojima nisam dorasla? Ne znam li da sve mogu u onome koji me jača? Jesam li tražila divljenje i priznanje drugih, ili se želim uvijek svidjeti jedino Bogu?

ZAHVALE

Zahvala za Marijino izabranje

O Bože, zahvaljujemo ti što si izabrao Djevicu Mariju da pripravi tvomu Sinu dostojno prebivalište. Molimo te: kao što si, predviđajući njezinu smrt, sačuvao ju od svake ljage grijeha, tako daj da i mi na njezin zagovor

čisti k tebi prispijemo. Po njemu, našemu Gospodinu Isusu Kristu, koji s tobom živi i kraljuje u vijeke vjekova. Amen.

Zahvala za vremenske prilike

Dragi Bože, zahvaljujemo ti za vremenske prilike. Kada daješ da pada kiša, zahvaljujemo ti. Kada daješ da sunce sja, slavimo te. Kada daješ da bjesni oluja, u tebe se uzdamo. Kad nam daješ osjetiti hladnoću, mi tražimo toplinu tvoje ljubavi.

O Gospodine, Stvoritelju sunca, mjeseca, zvijezda, vjetra, oluje i mora, znamo da si usred svega ovoga zajedno s nama ti.

Hvala, Gospodine, za vremenske prilike.

Amen.

NA KRAJU
– SAVJETI Blažene Majke Terezije

Neki političar *je htio donijeti dobru odluku* pa je zamolio Majku Tereziju za »poseban savjet« kako bi što bolje ispunio svoju zadaću.

Majka Terezija mu je odgovorila: »Uzmite si malo više vremena za klečanje.«

I kardinal iz St. Louisa (SAD) zamoli Majku Tereziju da mu napiše jedan duhovni savjet. Dao joj je časoslov na čijoj je prvoj stranici Majka Terezija napisala slijedeće:

»Dajte Isusu odriješene ruke, da ne mora moliti Vaš pristanak.«

Nekoliko mjeseci kasnije kardinal je ponovno imao priliku razgovarati s Majkom Terezijom. Priznao je: »Vi niti ne znate kakvo ste mi dobro učinili. Svakoga dana za vrijeme svoga ispita savjesti upitao sam se: jesam li dopustio da me Isus uporabiti, a da ne mora tražiti moj pristanak?«

Ivan Pavao II., veliki obožavatelj Majke Terezije, upita je jednom na koji bi način on mogao dati vjerodostojan znak siromasima. Majka Terezija mu je odgovorila kako bi jasan signal bio ako bi se siromasima dopustio pristup u Vatikan.

Ivan Pavao II. uzeo je k srcu odgovor Majke Terezije, ali je dodao kako će to biti teško ostvariti, a potajno se nadao da će Majka Terezija očitovati jednostavniju želju.

»Stavite mi na raspolaganje komadić prostora u Vatikanu, a ja ću to urediti«, rekla mu je Majka Terezija. On joj je dao prostor u desnome dijelu Vatikana, kraj nekadašnjega Svetog oficija, današnje Kongregacije za nauk vjere, s kojega se može vidjeti Tiber.

Majka Terezija je od toga načinila prebivalište za ostavljene žene (starice, nekadašnje prostitutke – i druge). Dio zgrade bio je preuređen u svakodnevnu blagovaonicu za siromahe, gdje sestre i oni koji im pomažu prime oko stotinu siromaha.

Neki se usuđuju tvrditi – ne bez stanovita pretjerivanja – kako je ovo mjesto »najkršćanskije« mjesto u Vatikanu. Možda u tome ima tračak istine.

Od početka nauči *slušati.* To će te dovesti ravno k Bogu. Ne slijedi krivudave putove života. Postoji ravan put k Isusovu Srcu. Ako to možeš razlikovati, nećeš skrenuti s puta i nećeš pogriješiti. Pretpostavljeni, koji ti rekne da učiniš ovo ili ono, može pogriješiti. Ja mogu učiniti nešto krivo, kad sestrama reknem kako bi trebalo da učine nešto određeno ili da otiđu ovamo ili onamo. Ali sestra koja učini što joj ja reknem, neće pogriješiti. Primjereno je to i za vas, braćo. Ako ste u to uvjereni, shvatit ćete što je posvemašnje predanje.

U Isusovo ime dragovoljno idite i u gradove i sela po cijelome svijetu, i u četvrti bijede i opasne krajeve. Idite s

Marijom, neokaljanom Majkom Isusovom, i tražite duše oslonjeni na Božju nježnu naklonost.

Naviještajte im Radosnu vijest o spasenju i nadi, pjevajte s njima njegove pjesme i donosite im njegovu ljubav, njegov mir i njegovu radost. Pozovite grješnike na obraćenje i voditi ih k Bogu svojom osobnom potporom. Navješćujte im milosrđe Božje i podsjećajte ih – ako je potrebno – na pravednost Božju. Pokažite im kako put k spasenju ide preko samoodricanja i križa, preko obraćenja duha i srca, preko vjere u Ime Isusovo i življenja njegove poruke ljubavi prema Ocu i prema bližnjem.

Istinu evanđelja svjedočite svojim iskrenim štovanjem Krista i gorućom ljubavlju prema njemu i njegovoj Crkvi. Riječ Božju naviještajte – neustrašivo, otvoreno i jasno, onako kako to odgovara nauku Crkve, gdje god se za to pruži prilika. One koji sumnjaju, savjetujte. Prije svega saslušajte ih pažljivo i s puno ljubavi, potom im govorite odlučno, prijateljski i ljubazno o Božjoj istini. Onima koji budu napastovani pomozite molitvom, pokorom i ljubavlju punom razumijevanja i – kad se pruži prilika – riječima objašnjenja i ohrabrenja.

Onima koji su bez prijatelja, pokažite se kao prijatelji, a bolesne i zabrinute krijepite poistovjećujući se s njima u njihovoj boli i u njihovim brigama. Zajedno molite Boga za izlječenje i okrjepljenje i hrabrite ih kako bi svoje patnje prikazali Bogu za spasenje cijeloga svijeta.

Radost je plod Duha Svetoga i bitna poruka Božjega kraljevstva, jer Bog je radost. Krist je htio svoju radost podi-

jeliti s apostolima: »Ovo vam rekoh da radost moja bude u vama te da radost vaša bude potpuna!« (Iv 15, 11). Radost je molitva, znak naše velikodušnosti, naše nesebičnosti, našega dubokoga i neprekidnoga zajedništva s Bogom.

Radost je ljubav: Veselo je srce, kao što se po sebi razumije, rezultat srca ispunjena ljubavlju; jer onaj koji daje radosna srca, daje punim rukama. I Bog ljubi onoga koji ima široko srce.

Nasmiješite se jedan drugomu, nasmiješite se svojoj supruzi, svomu suprugu, nasmiješite se svojoj djeci, nasmiješite se svakomu – svejedno komu – to će vam pomoći da s više ljubavi bolje živite jedni za druge.

Netko je Majku Tereziju opisao kao »stranicu iz Evanđelja u dvadesetome stoljeću.« Sama je često uvjeravala kako je Isusa uzela doslovce, osobito na sljedećemu mjestu: »Što ne učiniste jednom od ove moje najmanje braće, meni ne učiniste.« (Mt 25, 45)

Činilo se da je krajnje skroman život Majke Terezije čudo bez prestanka. Ozbiljno je shvatila Isusov zahtjev, da se ne brinemo: » ... 'Što ćemo jesti?' ili: 'Što ćemo piti?' ili: 'U što ćemo se obući?', Zna Otac vaš nebeski da vam je to sve potrebno. Tražite stoga najprije kraljevstvo Božje i pravednost njegovu, a sve će vam se ostalo dodati«. (Mt 6, 31-33)

Ove poruke Majka Terezija nosila je u svijet, a poput nje to čine svi oni koji nju slijede. Poruka meni i tebi dragi čitatelju: Idi i ti čini tako.

ZAHVALA I BLAGOSLOV

Vaša nazočnost i rad što ga po cijelome svijetu obavljate na slavu Božju i za dobro siromaha, živo su čudo Božje ljubavi i vaše djelotvorne ljubavi. Bog je pokazao svoju veličinu time što je uporabio naše ništa. Ustrajmo u našemu ništa kako bismo Bogu dali odriješene ruke nad nama, a da ne treba naš pristanak.

Nikad ne zaboravite: ljubav počinje kod nas kod kuće, u našoj zajednici, u našoj obitelji. Djela ljubavi jesu djela mira. Nitko i ništa ne smije vas odijeliti od ljubavi Isusa i Marije. Nikad ne zaboravite: gdje god se nađete, s vama će uvijek biti molitva, ljubav i blagoslov Majke Terezije.

MOLITVA BLAŽENOJ TEREZIJI IZ KALKUTE

Blažena Terezijo iz Kalkute, želeći ljubiti Isusa kao što nikada prije nije bio ljubljen, potpuno si se predala Njemu, ne odbivši mu ništa. U zajedništvu s Bezgrešnim Srcem Marijinim, prihvatila si Isusov poziv da utažiš Njegovu beskrajnu žeđ za ljubavlju i dušama, te postaneš nositeljica Njegove ljubavi najsiromašnijima među siromasima. S povjerenjem puni ljubavi i potpunim predanjem izvršila si Njegovu volju, svjedočeći radost pripadati Njemu bez pridržaja. Tako si se prisno sjedinila s Isusom, tvojim raspetim Zaručnikom, da se On, viseći na križu, udostojao podijeliti s tobom smrtnu muku Svoga Srca. Blažena Terezijo, obećala si trajno donositi svjetlo ljubavi onima na zemlji, moli za nas da i mi nastojimo utažiti goruću žeđ Isusovu, ljubeći Ga žarko, sudjelujući radosno u Njegovim patnjama i služeći Mu svim srcem u našoj braći i sestrama, napose onima koji su najmanje voljeni i najmanje željeni.

Milosti postignute zagovorom Blažene Majke Terezije iz Kalkute javite svome župniku.

LITERATURA

– Allegri, Renzo, *Razgovor s Majkom Terezijom, osobni portret svetice, njezina misija i velika ljubav prema Bogu*, Figulus, Koprivnica 2014.

– Maasburg Leo, *Majka Terezija, osobni portret*, Verbum, Split, 2012.

– Zelleke, Adelheid, *Ein Leben in Liebe* – Mutter Tereza

– Zelleke, Adelheid, *Majka Terezija, život u ljubavi*, Župa Uznesenja BDM, B. Vinogorje, 2012.

– Claudia, Zankel (Hrsg), Mutter Tereza, Leben, um zu lieben, Herder, Freuburg 2011

– Rezo Svjetlana (pr.), Susret s ozdraviteljem, poticaji za kreativno moljenje, Izvor Života, knjiga 6, Travnik, 2010.

– Peter Kaiser – Zvonimir Atletić, Mich dürstet…, David Eigenverlag, Bruck/Mur, 1993.

– S. I. Apenes, *Mudrost Majke Terezije* – moje molitve

– Na Križnom putu s Majkom Terezijom

– Jozé Luis Gonzaáles – Balado, *Molitve Majke Terezije*

– Lovett, Sean Patrick, *Majka Terezija, Put Ljubavi* – meditacije

– Zvonimir Atletić – Petar Kaiser, *Žedan sam*, GK, 2004,

– Claudia Zankel, *Majka Terezija, Živjeti da bi se ljubilo*,

– Kao kap u oceanu – Stotinu riječi Majke Terezije,

– Vekić, Matija Maša, Naša blažena Majka Terezija sve za Isusa, Kikagraf, Zagreb 2013.

Sadržaj

Uvod 5

Molitva Presvetom Srcu Isusovu. 7

Jednodnevna razmatranja, molitve i meditacije s Blaženom Majkom Terezijom 9

Trodnevna razmišljanja, molitve i meditacije s Blaženom Majkom Terezijom 15

Sedmodnevna razmatranja, molitve i meditacije s Blaženom Majkom Terezijom 41

Devetodnevna razmatranja, molitve i meditacije s Blaženom Majkom Terezijom 75

Molitva križnog puta s Blaženom Majkom Terezijom . . 95

Misli, molitve, meditacije i zahvale Majke Terezije o različitim prigodama 111

Molitve 127

Meditacije 132

Zahvale 137

Na kraju – savjeti Blažene Majke Terezije 138

Zahvala i blagoslov 142

Literatura 143